

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

% Kaç Müslümanım ?

Feyzullah Birışık

KARINCA YAYINLARI
DAĞITIM
İSTANBUL

Soğanağa Camii Sk. Büyük Tulumba Çıkmazı
No: 5/9 Beyazıt/İST.
Tel: 0 212 638 46 66
feyzullahkarinca@hotmail.com

web paylaşım
www.darulkitap.com

FACEBOOK /“ÜCRETSİZ İSLAMİ E KİTAP İNDİR”

Önsöz

Bu kitapçığı, (masanızda ya da kemerinize takılı) play düğmesine basılmış volkmeninizdeki 90'lık bir kaset içinde sizinle konuşuyormuşum gibi hissederek okumaya çalışın.

Gönül isterdiki bu kitapçığın ulaştığı herkesle tek tek muhatap olup aynı ortamda dertleşelim... Ama bunun imkân haricinde olması sizlerle sahifeler arasında konuşmama sebep oldu. Hiç yoktan iyidir tabi...

Bu kitapçıkla kütüphanenizi işgal etmek istemezdim ama bir çok insanın; niçin yaşadığını, yarın kime nasıl hesap vereceğini unutup, başıboş kalınacağını zannedercesine hayat sürmeleri ve sadece dil ile kelime-i şهادet getirerek cennete gireceklerini zannetmeleri doğrusu bir müslüman olarak beni çok üzdü.

Ne mânâya geldiği bilinmeden, kalple ve amelle tastik edilmeden, papağan gibi günde bir milyon kere de Lâ ilâhe illâllah Muhammedan Resulullah denilse müslüman olunamayacağını iddia ettiğimden dolayı kitapçığımıza “%Kaç Müslümanım?” başlığını koydum.

% 100 müslümanım deseniz bile, içinde bir şüphe oluşmamasını istiyorsanız, hazır gelmişken okuyuverin isterseniz.

Vallahi ahirette sorulacak: – Size bir uyarıcı gelmemiş miydi? Benden söylemesi.

Mukaddime

İnsanların, ne manaya geldiğini bilmeden sadece dil ile “Lâ ilâhe illâllah” diyerek müslüman olup cennete gireceklerini zannetmeleri; Allah(c.c.) ile

beraber adına ilah koymadıkları nice ilahlara tapmalarını beraberinde getirdi.

Bu ilahlar kimi zaman “şeyh”ler oldu, kimi zaman benimsenen beşeri rejimler, ideolojiler; kimi zaman da bir tek ilahın (Allah’ın) sıfatlarından herhangi birini (görme, işitme, (gaybı bilme, kendisine dua edilme, yapılan dualara karşılık verme, yere ve göğe hakim olma, insanların fitrat üzere yaşayabilmeleri için gerekli kanunlar hazırlama...) kendisine yakıştırılan bir şahıs, ya da bir cisim [elle yapılan gerek metal, gerekse cam çerçeveye sıkıştırılmış bir resim, gerekse tahtadan yapılmış bir put] oldu.

Oysaki Allahû Teala Kur’an-ı Kerim’in birçok yerinde kendisine tapacağımız, kulluk edeceğimiz, yalnız kendisinden yardım dileyeceğimiz ilahı bilmemizi istiyordu. Tıpkı Fatiha suresinde olduğu gibi “*Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz.*”

Tabiki bu da ancak Lâ ilâhe illâllah’ın ne manaya geldiğini anlayıp kalple tastikten sonra kelime-i şهادetin şartlarını yerine getirmekle mümkün olacaktır.

Küfürle müslümanlık arasında bir köprü olan kelime-i şهادet oldukça mühim olmalıydı. Çünkü ancak onunla cennet kapısı açılacaktı.

Birçok kavramların dejenerasyona uğramasında insanlar kelime-i şهادete de pay biçti.

Birçok manayı taşıyan “İLÂH” kavramı daraltılarak “yaratıcı” olarak adlandırıldı.Yani;

Allah’dan başka ilah yoktur; Allah’tan başka yaratıcı yoktur” olarak zannedildi.

Bu anlayışa itiraz eden hiçbir insana rastlanamazdı ki?

Haliyle de sadece dille Lâ ilâhe illâllah “Allah’tan başka yaratıcı yoktur” diyen herkes müslüman olacaktı.

Kimliğinde Hristiyan, Yahudi, Ermeni yazsa ve müslümanlara olmadık zulümleri yapıp katletse de...

Vallahi; Allah’tan başka yaratıcı olmadığına bugün Sırplar da inanıyor,Amerikalılar da...O zaman onların da müslüman olması gerekiyor. Öyle değil mi?

% Kaç Müslümansınız?

- Elbetteki % 100 müslümanız.

Müslüman olduğunuzu nasıl ıspat edersiniz?

-Elhamdulillah deyip kelime-i şهادet getirerek...

Peki her kelime-i şهادet getiren müslüman olur mu?

-Olur tabii...

Genelevdeki bir kadın, meyhanedeki bir ayyaş, kumar masasından kalkmayan bir kumarbaz, bir faizci, şeriata/İslama/ Kur’an’a/kelime-i

şehadete küfreden kendini bilmez sadece dille kelime-i şehadet getirirse de mi?

- .-!..

Kelime-i şehadetin ne anlama geldiğini biliyor musun?

-Elbette.

- Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur.Ve yine şehadet ederim ki Hz.Muhammed (a.s.) Allah'ın kulu ve Resûlüdür...

Peki, ne anladın bu cümleden? Biraz da ondan bahseder misiniz?

-Allah'dan başka bir ilah olmadığına...

Yani?..

-Allah'tan başka hiçbir yaratıcı olmadığına...

“İlah” kavramını “Yaratıcı” olarak mı algılıyorsunuz?

“Allah'tan başka ilah yoktur.”Allah'tan başka yaratıcı yoktur” anlamına gelmez mi?

Niye gelsin ki?..

“İlah” olmak ayrı,“Yaratıcı” olmak ayrı. Her neyse konuya tekrar döneceğiz. Devam edin bakalım.

- Hz. Muhammed'in, Allah'ın kulu ve Resûlü olduğuna şehadet ederim...

Yani ..?..

-Hz. Muhammed (a.s.)'de bizler gibi Allah'ın bir kuludur, ama fazladan Resûllüğü, yani elçiliği vardır...

Peygamberin, Allah'ın (c.c.) bir elçisi olduğundan ne anlıyorsun?

-Elçi haber getirendir.Peygamber de kendisine vahyedilen Kur'an'ı insanlara ulaştırarak elçilik görevini yerine getirmiştir.

Pekâlâ...; Onun elçisi olduğuna şehadet ettiğin Hz.Muhammedin (s.a.v.) insanlara ulaştırdığı Kur'an-ı Kerim'i şöyle bir karıştırdın mı?

- Yok...

“Allah'tan başka ilah yoktur derken “ilah” kavramını anlamadan, ne tür ilahlara hayır dediğini ya da itaat ettiğini bilmeden, Resûlü olduğuna inandığın peygamberin insanlara ulaştırdığı Kur'an'ı karıştırmadan, senden ne tür bir sorumluluk istediğini merak edip araştırmadan, sadece dille kelime-i şehadet getirerek müslüman olacağını zannediyorsun öyle mi?

Sanki bir ses: “Kişi nasıl müslüman olur?” ve Müslüman olması neyi gerektirir? suallerine de hazır olmadığınızı söylüyor.

Kimler cennete girecekler diye bir soru yöneltsem?

-Kelime-i şehadet getiren tüm müslümanlar cennete girecekler.

Kelime-i şehadet getirmeyenler haliyle cehenneme girecekler. Öyle değil mi?

-Elbette.

Bir Sırp zaliminin, ya da bir yahudinin sadece dil ile kelime-i şehadet getirerek cennetle mükâfatlanıp hurilerle beraber olacağını düşünebiliyor musun?

-Sırp'ın ya da yahudinin cennette ne işi var!.. Cennete sadece müslümanlar girer.

Hani kelime-i şهادet getirenler müslüman olup cennete gireceklerdi?

- Her kelime-i şهادet getiren cennete giremez ki?

Her kelime-i şهادet getiren cennete giremeyecekse her kelime-i şهادet getiren de müslüman olamayacak.Yanılıyor muyum?

- ?!!..

Peki hiç düşündün mü; bu nasıl bir cümle ki (kelime-i tevhid) o cümlenin içeriğini anlamadan, dille papağan gibi tekrarlayan cennete, o kelimeyi inatla söylemeyen ise cehenneme girecek?

Cehennemi, kelime-i tevhidi söylememeye değişen bir insanın ya aklı yok, ya da Kelime-i Tevhid'in ne manaya geldiğini ve kendisinden ne tür bir sorumluluk istendiğini biliyor.

Mevzuyu güzel bir misalle aydınlatmaya çalışalım.

- A deterjan firmasından adresinize;

-Çamaşırlarda kar beyazlığı "A"

- "A" bir dünya markası

- "Türkiye'nin en iyi markası "A"

- Alternatifsiz marka "A" yazılı bir evrakın postalandığı ve o ilan kâğıdının altında da; televizyon ekranına çıkıp yukarıdaki dört maddeyi okuyana bir milyon \$ ödül verilecektir, diye yazıldığını varsayalım. "A" firmasının teklifini kabul eder miydiniz?

-Elbetteki kabul ederdim.

Neden?

-Çünkü yukarıdaki dört maddeyi söylemekle hiçbir şey kaybetmeyeceğim.Menfaatime uygun bir teklif. Ne namusuma, ne de cebime zararı var. Ve inanıyorum ki tüm insanlar bu teklifi kabul eder. Çünkü kendilerinden hiç bir şey gitmiyor. Bedavadan bir milyon \$ Pekâla... "A" firmasının bir milyon \$'lık teklifini; "B" deterjan firmasının müdürünün kabul edeceğini düşünebiliyor musun?

- Kabul edeceğini pek zannetmiyorum.

Neden?..

Dört maddelik bir cümleyi söylemek o kadar zor olmasa gerek!.. bir milyon \$ da iyi para!..

- Kabul etmez, çünkü; bu teklifi kabul etmek menfaatlerine ters düşer.

- Kabul etmez, çünkü; bir milyon \$'ı dört maddeyi reklam yapmaya tercih ettiklerinde nice milyon \$ zarar edeceğini biliyorlar.

Kabul etmez çünkü; dört maddeyi reklam yapmakla "B" markasının piyasada silineceğini ve deterjan piyasasını "A" firmasına kaptıracaklarını biliyorlar...

Çok güzel ... O zaman çok rahat bir şekilde şöyle diyebiliriz zannediyorum;

- ‘Ödüllü bir teklifin altını imzalamadan önce; teklifin getirisi ve götürüsü göz önüne alınmalı.’

- ‘İkinci bir misal’

Adınıza yazılmış, üzerinde beş maddelik bir kâğıdı okumadan, damga puluna atacağınız bir tek imzayla 100.000 \$ ödül alacağınız teklif edildi varsayalım. İmzalar mıydınız?

- Kesinlikle hayır!..

Neden?!.. Ortada 100.000 \$ var...Yorulmadan atacağınız bir imza sizi zengin kılacak?..

- Maddeleri okuyup menfaatimize ters düşüp düşmediğini öğrenmeden atacağım bir imza, milyon \$ zarara sebep olabilir.

Ve haliyle, “Ödüllü bir teklifin altını imzalamadan önce teklifin getirisi ve götürüsü göz önüne alınır.” fikrine katıldığınızı söyleyebiliriz zannediyorum.Yanılıyor muyum?

-Yanılmıyorsanız gibime geliyor...

Yine bir teklif düşünün ki tek cümleden oluşuyor ve o cümleyi dil ile söyleyene ebedî kalmak şartıyla cennet; söylemeyene ise ebedî kalmak şartıyla cehennem vaat ediliyor.

Şimdi soruyorum; insanlar arasında bu harika teklifi kabul etmeyen akılsızlar çıkabilir mi sizce?..

-Elbetteki dünyadaki tüm insanlar kabul eder.

İyi güzel de fi tarihinde kelime-i tevhidi söylemeyen insanlar çıkmış... Buna ne dersiniz?

- Pek zannetmiyorum ama, Peki kimlerdi bunlar?

Peygamber Efendimiz döneminden önce ve sonra birçok insan... Hatta Peygamber Efendimizin amcası...

– Amcası mı?..

- O ve diğerleri Allah’a inanmamış olabilirler mi?

Kesinlikle hayır... OnlarAllah’a inanıyorlardı ve O’na ibadet de etmek istiyorlardı.

- Bunları neye dayanarak söylüyorsun? Yani delilin ne?

Kur’an-ı Kerim’de okudum.İstersen o ayeti okuyalım.

“Allah’tan başka veli (dost, ilah) edinenler: “Biz bunlara, ancak bizleri Allah’a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz” (derler)” (Zümer; 39/3)

- Allah’a inandıkları tamam da... Sakın ola Allah’ın yaratıcılık sıfatını inkâr etmiş olmasınlar?

Üzülerek söylüyorum ki, Allah’ın (c.c.) yaratıcılık sıfatını da inkâr etmediler. Eğer istersen insanların ancak okuyup yaşamakla kurtuluşa erecekleri Kur’an’a bakalım:

“Andolsun onlara:“Gökleri ve yeri kim yarattı?” diye sorsan, mutlaka: “Allah” derler. “Hamd Allah’a layıktır” de. Hayır, onların çoğu bilmiyorlar.” (Lokman: 31/25)

“Andolsun onlara, “Kendilerini kim yarattı?” diye sorsan, elbette: “Allah” derler. O halde nasıl (haktan) çevriliyorlar?” (Zuhruf: 43/87)

“Onlara: “Kim gökten suyu indirip de ölmüş olan yeri onunla diriltti?” diye sorsan; “Allah” derler. De ki: “Hamd, Allah’a layıktır.” Fakat onların çoğu düşünmezler.” (Ankebut; 29/63)

“Onların çoğu, Allah’a ortak koşmadan inanmazlar.” (Yusuf: 12/106)

- Akıllarına şaşıtm doğrusu...Sen kalk Allah’ın varlığına inan; yaratıcılık sıfatına, kendisinin, doğa’nın ve her şeyi yaratanın Allah olduğuna inan, sonra da kelime-i şehâdet getirmeyip cehennemi boyla...

Sanki bir ses “Peygamber Efendimizin amcası ve o dönemin insanları kelime-i şehâdetin getirisi ve götürüsünü biliyorlardı” diyor.

Bu sese katılıp katılamayacağınızı bilmem, ama ben şahsen bu sesi işitir gibi oluyorum. Niye mi?

- Bir önceki misalde “A” firmasının teklifini herkes kabul eder demiştik. Ama bu milyon \$’lık teklifi reddeden bir grup çıkmıştı. Ve ret etmelerinin altında haklı bir gerekçeleri vardı. Reklam teklifini kabul ettiklerinde otomatikmen, milyonlarca dolar harcadıkları “B” markasının silinmesine, piyasayı diğer firmalara kaptırmalarına ve ticarî hayatlarının allak bullak olmasına razı olacaklardı...İşte bu yüzden kabul etmediler... Ve haklıydılar.

O insanların, kelime-i şehâdet getirmeyi ret etmeleri, “B” markasının bir milyon \$’lık teklifi ret etmesi gibiydi.

Eğer onlar kelime-i şehâdeti kalpleriyle tastik etselerdi; ticarî hayatları, sosyal hayatları, insanlık anlayışları, ahiret anlayışları, ibadet anlayışları, kısacası tüm hayatları tamamen değişecekti.

- Tüm bu değişimler kelime-i tevhid’le mi olacaktı?

Evet... Tüm bu değişimler Kelime-i Tevhid’le olacaktı.

- O zaman tabiri caizse Kelime-i Tevhid’e “Bir fabrikanın ana şarteli” ya da insana canlılık veren/yaşatan “kalp” diyabiliriz.

-Bence hiç bir sakıncası yok.

- Resûlullah (a.s.) dönemindeki cahillerin kelime-i tevhid anlayışını konuşma zamanı geldi zannediyorum.

Eğer isterseniz; öncelikle Kelime-i Tevhid’in tarihçesini, dindeki yerini, niçin bu kadar mühim olduğunu, kişiyi cennete götüreceksen, faziletini konuşalım. Sonra da bizlerle Resûlullah (a.s.) dönemindeki insanların tevhid anlayışına bir göz atalım.

Kelime-i Tevhidin Tarihçesi

-Kelime-i Tevhid; bütün peygamberlerin kendi toplumlarına davet ettiği bir ahidleşmeydi. Allah'tan başka ilah yoktur... Allah'a kul olun. O'ndan başka tapılacak, ibadet edilecek, yasa koyacak, sözü dinlenilecek, kendisine güvenilecek, teslim olunacak, kendisine dua edilecek hiçbir ilah yoktur...

Kelime-i Tevhidin; ilk kez 1400 küsur sene öncesi Mekke toplumunda kullanılmadığına, Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetlerinde şahit oluyoruz. Nelerdi bu ayetler?

“Andolsun biz Nûh’u da kavmine gönderdik: “Ben sizin için “kurtuluş yolunu) açık(ça gösteren) bir uyarıcıyım.”

“Yalnız Allah’a tapın. Cidden ben, sizin, acı bir günün azabına uğramanızdan korkuyorum” (dedi.).” (Hud: 11/25-26)

“Âd (kavmin)e de kardeşleri Hûd(u (gönderdik): Ey kavmim, dedi, Allah’a kulluk edin, O’ndan başka ilahınız yoktur. Siz,(putları Allah’a ortak koşmakla) sadece iftira ediyorsunuz!” (Hud: 11/50)

“Semûd (kavmin)e de kardeşleri Sâlih’i (gönderdik.) Dedi ki:“Ey kavmim, Allah’a kulluk edin.O’ndan başka ilahınız yoktur! Sizi yerden inşâ eden ve orada yaşatanO’dur: O’ndan mağfiret dileyin, sonra O’na tevbe edin! Çünkü Rabbim’in rahmeti) yakındır. (O, duâları) kabul edendir. ” (Hud: 11/61)

“Medyen’e de kardeşleri Şuayb’ı (gönderdik):“Ey kavmim, dedi, Allah’a kulluk edin, sizin O’ndan başka ilahınız yoktur, ölçüyü ve tartıyı eksik yapmayın. Zirâ ben sizi bolluk içinde görüyorum ve ben sizin için kuşatıcı bir günün azabından korkuyorum!” (Hud: 11/84)

“Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki ona: “Benden başka ilah yoktur, bana kulluk edin!” diye vahyetmiş olmalıyım. ” (Enbiya: 21/25)

İşte görüldüğü gibi kelime-i tevhid her peygamberin kendi toplumuna davet ettiği bir kurtuluş yolu ya da bir cennet anahtarıydı...

-Konuyu dağıtmadan dikkatimi çeken bir iki hususa temas etmek istiyorum.

Neden her kavime bir peygamber gönderildi?

Ve niçin davet ettikleri ilk kavram kelime-i tevhid di?

Sorduğunuz sualler Kelime-i şehâdetin kapsama alanındaki mevzular olduğu için konumuzu dağıtmadığınızı hatırlatalım.

İlk sorunuzu cevaplamadan önce insanoğlu kendi kendine yeterli midir? Ya da İslamî bir hayat yaşayabilmek peygambersiz olur muydu? suallerine cevap bulabilirsek, niçin her kavme bir peygamber gönderildi sorusunu cevaplamış oluruz.

İlk başlığımızı atıyoruz.

İnsanoğlu Kendi Kendine Yeterli Midir?

Allah-û Teâlâ insanları diğer yarattıklarından farklı olarak sorumluluk taşıyabilecek bir yetenekle yaratmış ve kendisine yeryüzünü imar görevini vermiştir. Bu görevi başarabilmesi için gerekli olan araçlarla kendisini donatmıştır. Böylece insan sahip olduğu irade ve akıl ile, tüm dış dünyaya egemen olmak kudretine sahip bulunmaktadır.

Bütün bunlara rağmen acaba insan gerçekten de kendi kendine yeterli midir? Bunu şöyle bir misalle açıklayalım:

İnsan bedenini iyi bir arabaya, sahip olduğu akli da usta bir şoföre benzetelim. Hareket etme ve seçim yapma yeteneğine sahip bu insan için yol gereklidir. Bir yola girip ve o yolda ilerlemesi gerekir. Daha açık bir ifadeyle kendisine verilen görevi çok iyi yapması ve bunun sonucunda da kendisini Allah'ın rızasına ve cennete ulaştıracak yolu tutması lâzımdır.

Hiçbir şoför, ne kadar usta olursa olsun, daha önceden gitmediği bir yolda emin bir halde ilerleyemez. Hele hele yol ayrımına geldiği yerlerde, hangi yolun kendisini hedefine ulaştıracağını hiç bilemez. Yollar çok ve tehlikelidir. Bunlardan ancak bir tanesi hak ve hakikat yolu olarak insanın yaratılış amacı doğrultusunda seyir yapmasını mümkün kılmaktadır.

Herşeyden önce hak ve hakikat yolunun tutulması, sonra da yol boyunca muhtemel tehlikeleri göstermesi ve sürücülerin bu şekilde uyarılması için yol boyunca işaret levhalarının dikili olması, kavşaklarda istikamet belirten yön levhalarının konulmuş olması gereklidir.

İşte peygamberler, Allah'ın bir rahmeti olarak bu iş için gönderilmiş seçkin kimselerdir. Onlar Allah'dan aldıkları emirlerle insanların tutacakları yolu belirlerler. Sonra da bu yol boyunca uymaları gereken kuralları koyarlar ve muhtemel tehlikelere karşı da onları uyarırlar.

“Şüphesiz ki Allah, mü'minlere lütufta bulundu. Zira daha önce onlar açık bir sapıklık içinde bulunuyorlarken onlara, içlerinden kendilerine Allah'ın ayetlerini okuyan, kendilerini temizleyen ve kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderdi.” (Al-i İmran: 3/164)

İnsanlar, eğer kendi kendilerinin yeterli olduklarını düşünür ve daha önceden peygamberlerce belirlenmiş yolları bırakarak vahyin irşadından nasibini almamış ve kendi akıllarının peşinden düşerlerse, o zaman hiçbir zaman yaratılış amaçlarına ulaşamayacaklar ve cennete varamayacaklardır.

İşte o zaman iyi bir öndere ihtiyaç vardır. Ancak onların üstün vasıflara sahip ve hatadan korunmuş olmaları gerekir. Yoksa yanlış yollara sürükleyen önderlerin zararları daha büyük olur.

Hatadan korunmuşluk, önder olarak şahsın şehvanî duygulardan uzak yaratılması, kendisine iyinin, iyiliğin, kötünün, kötülüğün bildirilmesi

(vahiy), kendisi ile şehvanî istekleri arasında Allah'ın (c.c.) görmesiyle olur. Bu da ancak peygamberlerle gerçekleşir.”^{1[1]}

İnsanın kendi kendine yeterli olamayacağını ve mutlaka bir öndere ihtiyaç duyulacağını anladık zannediyorum. Artık diğer sorunuza geçebiliriz.

- Peygamberlerin gönderiliş sebebi sadece insanlara doğru yolu göstermek mi?

Tabii ki hayır. Gönderiliş sebepleri çoktur. Birinci sebep, doğru yolu gösterip o yoldan nasıl yürünülebileceğini göstermekti.

İkinci sebep, yarın Allah'ın (c.c.) huzuruna çıkıp: “Allahım dinini bilmiyorduk, Kur'an'ı nasıl anlayıp yaşayacağımızı, sana nasıl ibadet edeceğimizi de bilmiyorduk. Kısacası habersizdik” demememiz için peygamber göndermiştir. Allahû Teala bu hususta şöyle diyor:

“Ey cin ve insan topluluğu! Size ayetlerimi anlatacak, bu günle karşılaşmanızdan sizi uyaracak peygamberler gelmedi mi?” “Kendi aleyhimize şahidiz” derler. Dünya hayatı onları aldattı da inkârcı olduklarına, kendi aleyhlerinde şâhidlik ettiler.”

“Bu böyledir; zira haberleri yokken kasabalar halkını Allah'ın haksız yere yok etmeyecektir.” (En'am: 6/130-131)

“Kim hidayete ererse kendi nefsi için hidayete ermiş olur. Kim de delâlete düşerse, kendi nefsi aleyhine delâlete düşmüş olur. Hiç kimse başkasının yükünü yüklenmez. Biz, peygamber göndermedikçe kimseye azap etmeyiz.” (İsra: 17/15)

“Uyarıcıları olmaksızın Biz, hiç bir kasabayı helak etmedik.”

Açık bir delilin gerekliliği için;

“Kitap ehlinden ve müşriklerden küfre sapanlar kendilerine apaçık bir hüccet gelinceye kadar vazgeçecek degillerdir.”

“Arınmış sahifeleri okuyan, Allah katından bir peygamber...” (Beyyine: 98/1-2)

Demek oluyorki kâfirlerin küfürlerini terk etmelerinin tek çaresi bir peygamberin kesin delillerle gelip neyin doğru neyin yanlış olduğunu açıkça kendilerine anlatmasıydı.

Tabiki bu demek değildi, bu açık delillerin gelmesiyle kâfirlerin hepsi bir anda küfrü terk edeceklerdi.

Kısaca özetlersek:

Açık bir delilin yokluğunda müşrik ve kâfirlerin acıklı durumlarından kurtulmaları büsbütün imkânsızdı. Fakat delilin gelmesiyle onlardan bazısı için kurtuluş yolu açılacaktı.

Küfürlerinden vazgeçmeyen ve hatalarında ısrar edenlerin sorumluluğu ise kendilerine ait olacaktı.

Okuyoruz;

“Oraya atıldıklarında, onun kaynarken çıkardığı uğultuyu işitirler.”

^{1[1]} Mehmet Erdoğan, Akıl-Vahiy Dengesi Açısından Sünnet.

“Nerede ise öfkesinden çatlayacak gibi olur. Her bir topluluk ona atıldığında, bekçileri onlara sorarlar: “Size bir uyarıcı gelmedi mi?”

“Onlar: “Evet; doğrusu bize bir uyarıcı geldi; ama biz yalanladık ve: “Allah, hiç bir şey indirmemiştir. Siz, büyük bir sapıklık içindesiniz” dedik.” derler.

“Eğer kulak vermiş veya akletmiş olsaydık, bu çılgın alevli ateş halkı arasında bulunmazdık” derler.

“Böylece günahlarını itiraf ettiler. Uzak olsun çılgın alevli cehennem ashabı!” (Mülk: 67/7-11)

Görüldüğü gibi cehennemde yanmalarına sebep olan şey; kendilerine peygamberler tarafından uyarılmalarına karşı o uyarıyı reddetmeleri idi... Peygamberler cennet yolunun trafik işaretleridir. Kurallar ihlal edilince kazalar kaçınılmaz olur. Bilmem anlatabildim mi?

Gel gelelim kitabımızın “ana konusu” sorusuna...

Niçin Peygamberlerin Kendi Kavimlerine Davet Ettiği İlk Kavram Kelime-i Tevhiddi?

Bir iki atasözü zikrederek konumuzu açalım. “Usta bir nişancı kuklayı değil, kuklacıyı vurmali.”

Eğer nişancımız sadece kuklaları vurduğunda kuklacı yenilerini üretir ve kukla oynatmaya devam eder. Yapılan av boşa gitmiş olur. Avcı vurur, kuklacı daha sağlamını yapar. Bu hep böyle devam eder.

Kuklacının alnına sıkılacak bir kurşun, kuklaların neslini kurutur. Artık o sahnede kuklalar oynayamaz. Ve avcımız işte o zaman görevini yapmış olur.

Buraya kadar hem fikirsek devam edelim.

“Bataklık kurutulmadan sivrisinekle mücadele edilemez.” Bataklık var oldukça sivrisineklerden kurtulmak için sivrisinekleri yok edecek zehirli ilaçlar geliştirecek ve tonlarca masrafa girilip koca yaz sezonu boyunca sivrisineklerle gereksiz yere mücadele edilecektir. Beraberinde taşıdıkları hastalıklar da cabası... Ve sonunda akıllı biri geliyor hastalığı teşhis ediyor: “Bataklığı kurutun, rahat edin” Bu kadar kısa ve net. Bu şifrenin getirdikleri; Rahat yaşam ve az masraf.

İşte Kelime-i Tevhit’te aynen böyle. Tüm kötülükleri, haksızlıkları, vs.leri kökünden kazır. Bir fabrikanın ana şarteli gibi... O çalışırsa fabrika çalışır. Satranç oyununun “Şah”ı gibidir. O varsa oyun devam eder.

Ortak koşmaksızın Allah’a kulluk etmek ve O’na ortak tanımaksızın boyun eğmek meselesi itikadî meselenin temelini oluşturur. Bütün semavî dinlerde asırlar boyunca ilk mesele hep bu olmuştur:

“Kelime-i Tevhide iman et ve kurtul.”

Kelime-i Tevhid tüm peygamberlerin kavimlerine yapmış olduğu ilk tebliğdi demiştik: Görelim;

Nuh (a.s.)

“Andolsun ki biz Nuh’u kavmine göndermiştik: “Şüphesiz ben, sizin için apaçık bir uyarıcıyım.”“... Ondan başka ilahınız yoktur...” (A’raf: 7/59)

“Allah’dan başkasına ibadet etmeyin. Gerçekten ben sizin için acıklı bir günün azabından korkuyorum demişti.” (Hud: 11/26)

Nuh (a.s.) 950 yıl boyunca kavminin dikkatini yalnızca Allah’a kulluğa, tek ilaha kulluğa çekmişti. Davetinde karşılık beklemiyordu. Hiçbir menfaati yoktu. Kendisine kulluk edilmesini ve kendisinin önderliğinde bir yönetim de istemiyordu.

Nuh (a.s.); kendi kavminin tapmış oldukları, ya da Allah’tan başka kendilerine ilah yaptıkları putları tek tek ele alıp red etmedi. Ama Nuh (a.s.) çok iyi biliyordu ki bir tek ilaha kulluk, diğer tüm ilahların red edilmesini sağlayacaktı. Yani bataklık kuruyacaktı.

Nuh (a.s.) kavmine bir tek ilaha olan kulluğun getirisini de hatırlatmıştı:

“Allah’a kulluk edin; O’ndan sakının ve bana itaat edin.” (Nuh: 71/3)

“ki Allah günahlarınızı size bağışlasın...” (Nuh: 71/4)

“Dedim ki: Rabbinizden bağışlanma dileyin; doğrusu O, çok bağışlayandır. Size gökten bol bol yağmur indirsin. Sizi mallar ve oğullarla desteklesin; sizin için bahçeler var etsin, ırmaklar akıtsın.” (Nuh: 71/10-12)

Kendilerini yaratan ilahın vaadiydi bunlar. Bir tek ilaha kullukla mükâfatlanacaklardı.

Nuh (a.s.)’ın tek ilaha kulluğa daveti kavminin tepkisine yol açmıştı. Tek ilaha olan kulluğu sapıklıkla suçlayıp Nuh (a.s.)’ı cinlenmiş olarak vasıflandırdılar.

“Onlardan önce Nuh’un kavmi de yalanlamıştı. Kulumuzu yalanladılar ve “Cinlenmiştir” dediler. Ve o(na çeşitli eziyetler yapılarak tebliğden vazgeçmeye) zorlandı.” (Kamer: 54/9)

Nuh (a.s.) kavmine ne yapmıştı, nasıl bir yaptırımında bulunmuştu ki bu kadar yoğun bir tepki aldı? Onların ilahlarına sövmemişti. Değer yargılarıyla dalga da geçmemişti!

Bakıyoruz;

Kelime-i Tevhide Olan Tepkiler

“Soydaşlarından ileri gelenleri o’na “seni açık bir sapıklık içinde olduğunu görüyoruz” dediler.” (A’raf: 7/60)

“İnkâra sapsmış önde gelenler dediler ki; Bu sizin benzeriniz olan bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor. Eğer Allah dilemiş olsaydı muhakkak melekler indirirdi. Hem biz geçmiş atalarımızdan da bunu işitmiş değiliz.” (Mü’minun: 23/24)

“O kendisinde delilik bulunan bir adamdan başkası değildir. O’nu belli bir süre gözetleyin.” (Mü’minun: 23/25)

“Onlar “Sana rezil, bayağı kişiler tabi olmuşken biz sana iman eder miyiz?” dediler.” (Şuara: 26/111)

“Onlar parmaklarını tıkadılar. (Beni görmemek için) elbiselerine büründüler. İnkârlarında ısrar ettiler. Ve büyüklendikçe büyüklendiler.” (Nuh: 71/7)

Kavmin Kelime-i Tevhid Anlayışı

Nuh (a.s.)’ın kavmi *“Allah’dan başka ilah yoktur”* derken ilah kavramını Allah’dan başka yaratıcı yoktur” olarak anlamıyorlardı.

Nuh (a.s.)’ın kavmi; Kelime-i Şهادeti Nuh (a.s.)’ın anladığı gibi anlıyorlardı. Nasıl mı? Bakıyoruz;

Nuh (a.s.) *“...O’ndan başka ilahınız yoktur...”* dedi. (A’raf: 7/59)

Kavmi: *“Sakın ilahlarınızı bırakmayın “Ved” “Suva” “Yegus” “Yevk” ve “Neşr” gibi putlarınızdan vazgeçmeyin dediler.”* (Nuh: 71/23)

Görüldüğü gibi “ilah” anlayışları: Kendisine kulluk edilen varlık idi.

ve sonuç: HELAK

Tüm peygamberlerin ilk tebliğine -kelime-i şهادet- olan reddiyeleri karşılıksız kalamazdı. Onlar tek ilaha kulluk etmek istemeyip helak olup cehennemi arzulamışlardı. Okuyoruz:

“Bunun üzerine O’nu yalanladılar. Biz de kendisine ve gemide onunla birlikte bulunanları kurtardık. Ayetlerimizi yalanlayanları ise (tufan ile) boğduk.” (A’raf: 7/64)

Hud (a.s.) (Ad kavmine Gönderilmiştir)

Hud (a.s.)’ın da ilk tebliği kelime-i tevhid idi.

“Ad (kavmine de kardeşleri Hud’u (gönderdik). O: “Ey kavmim, Allah’a ibadet ediniz. O’ndan başka hiç bir ilahınız yoktur. Hâlâ sakınmayacak mısınız?” (A’raf: 7/65)

Dikkat edersek kavmine karşı tebliğde: *“Ey kavmim Allah’a inanın, sizi O yarattı. Niçin Allah’ı inkâr ediyorsunuz”* demedi.

Biliyordu ki Allah’ın varlığına inanılıyordu. Ama hastalık farklıydı: Allah’la beraber başka ilahlara kulluk. Belki de sadece başka ilahlara kulluk.

Kelime-i Tevhid Ve İlah Anlayışları

“(Kavminin kâfirleri Hz.Hud’a): “Sen bize babalarımızın ibadet ettiklerini terk ederek yalnız Allah’a ibadet edelim diye mi geldin?” (A’raf: 7/70)

Görüldüğü gibi “Allah’dan başka ilah yoktur”u Allah’dan başka yaratıcı yoktur olarak algılamadılar.

Onlar gayet iyi biliyorlardı ki; Lâ ilâhe illâllah derken sahte düzenleri allak bullak olacak ve nefislerine ağır gelecekti.

Hud (a.s.)’da kavminden fazla bir şey istemedi. Kendisine kulluğu hiç istemedi.

“... Fakat ben (size) Alemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir peygamberim” dedi. (A’raf: 7/67)

Tebliğine karşı ücret de istemedi.

“Ey kavmim; ben buna karşılık sizden hiç bir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım ancak beni yaratana aittir. Hâlâ akıllanmayacak mısınız?” (Hud: 11/51)

Kelime-i Tevhide Tepkiler

Hud(a.s.) kavminin tapacağı tek ilahın, günahları bağışlayacağını ve dünyadayken de mükâfatlandıracağını hatırlatmasına rağmen; dualarına cevap vermeyen, kendilerini iştirmeyen, rızık vermeyen ilahlarını “tek ilaha kulluğa” değişmediler.

“Dediler ki: “Ey Hud, sen bize apaçık bir belge getirmedi. Biz, sen söyledin diye tanrılarımızı terk edecek de değiliz, sana inanacak da değiliz.” (Hud: 11/53)

“Biz ancak şunu deriz: İlahlarımızdan biri seni fena çarpmış.” (Hud: 11/54)

Ve Sonuç:

Şiddetli azap

“Emrimiz gelince; Hud’u da, beraberindeki mü’minleri de rahmetimizle kurtuluşa erdirdik. Onları çok ağır bir azaptan da kurtadık.”

“İşte Ad kavmi! Rablerinin ayetlerini bilerek inkâr ettiler. Peygamberlerine asi oldular, her inatçı zorbanın emri ardınca gittiler. Bu dünyada da kıyamet gününde de onlara lanet, arkalarından yetiştirildi.” (Hud: 11/58-59)

Semud Kavmi

“Semud kavmine de kardeşleri Salih’i gönderdik. Dedi ki: “Ey kavmim, Allah’a ibadet edin. Sizin O’ndan başka hiç bir ilahınız yoktur. O sizi yerden yaratıp sizi orada bir ömür boyu yaşattı. O halde O’ndan mağfiret dileyin. Sonra O’na tevbe edin. Şüphesiz Rabbim çok yakındır, duaları kabul edendir.” (Hud: 11/61)

Salih (a.s.)’ın da kavmine ilk tebliği, ilahı tekleyip yalnızca Allah’a kulluk etmekte.

Peygamberlerin ilahî davetine karşı kâfirlerin tavrı oldukça tanındı;

Kelime-i Tevhide Tepkiler

“Ey Salih, sen bundan evvel aramızda ümit besleyen bir kimseydin. Şimdi bizim atalarımızın taptığı şeylere tapmamızdan vazgeçirmek mi istiyorsun? Senin bizi davet ettiğinden gerçekten tereddüte düşüren bir şüphe içindeyiz” dediler. ^(Hud: 11/62)

Ve Sonuç;

“Azap emrimiz gelince Salih’i ve O’nunla beraber olan mü’minleri tarafımızdan bir rahmet ile (azaptan) ve o günün rüsvaylığından kurtardık. Şüphesiz senin Rabbin, çok güçlüdür, mutlak galip olandır.” ^(Hud: 11/66)

“O zulmedenleri ise korkunç bir ses yakaladı da yurtlarında diz üstü çöküp kaldılar.

Sanki orada kalmamışlardı. Haberiniz olsun ki, Semud kavmi Rabb’lerini inkâr ettiler. Yine haberiniz olsun ki Semud kavmi (Allah’ın rahmetinde) uzak düştüler.” ^(Hud: 11/67-68)

a) “İlah” kavramını “yaratıcı” olarak algılamadılar.

b) Lâ ilâhe illâllah’ın isteyeceği sorumlulukların farkındaydılar.

c) Günümüz kâfirleri gibi kaypak değillerdi. Yani; kendi peygamberlerinin teklifini dille söyleyip amelleriyle aldatmadılar. Kısacası davalarında harbicilik vardı. Münafık değillerdi.

d) Lâ ilâhe illâllah’la hayatlarının değişeceğinin farkındaydılar.

Gelgelim Resûlullah (a.s.) dönemindeki insanların Kelime-i Tevhid anlayışına;

Resûlullah (a.s.)’ın kendi kavmine ve daha sonra tüm insanlığa olan tebliğine geçmeden önce kavminin sosyal yaşantısına bir göz atalım;

O dönemdeki insanlar; kız çocuklarını diri diri gömüyorlar, uyduruk sebeplerden dolayı aylarca süren kavim savaşları, içki, kumar, zina (Hatta o kadar aşırıya gidiyorlardı ki; kadınlar bir ev tutarlardı ve kendileriyle anlaşmış olan birkaç erkek bu eve gelirlerdi. Erkekler hem cinsel ihtiyaçlarını giderir hem de evin geçimine katkıda bulunurlardı. Kadın hamile kalıp çocuk doğurunca, çocuğun kime ait olduğunu söylerse o, onun babası olurdu.) Çok evlilikler vardı ve nikâhın sınırı yoktu. Bir kişi on ya da daha fazla nikâh yapabiliyordu. Bu kadar evliliğin faturası da çok büyük olurdu. Masraflar çoğalınca eşleri çok olan kişi zayıf akrabalar, yeğenler ve yetim kişilerin mal-ü mülküne konardı. Araplarda üvey anne ile evlenmek de ayıp sayılmazdı.

O toplumda güçlü olanlar her zaman zayıflara baskı ve zulüm uygularlardı. Hele velisi olmayan, sahipsiz yetim erkek ve kız çocuklara her türlü haksızlık reva görülürdü. Öksüz, zavallı kızlar kimin himayesine verilirse o kişi onlara istediği şekilde muamele ederdi. Genç ve güzel kızlara

kurtuluş yoktu. Ya tecavüz edilirdi, ya da zorla nikâha alındıktan sonra ise kendilerine bir meta gibi bakılırdı. Kan davaları yaygındı. Arabistan’da huzur ve asayiş diye bir şey yoktu. Her tarafta insanların kanı akıtılıyor, hırsızlık, soygunculuk ve yağma yapılıyordu. Uzun yolculuk yapmak, hele de geceleyin seyahat etmek çok tehlikeliydi. Bazen bir eve veya bir köye hırsız ve soyguncular topluca saldırır, buldukları herşeyi alıp götürürlerdi. Kimsenin canı ve malı emniyet içinde değildi. Soyulan mağdur ve mazlum kişilere yardım etmek yerine, onlarla alay edilirdi. Herkes kendi menfaatini düşünür ve kendisi emniyette olduğu sürece her şeyin güllük gülistanlık olduğunu zannedirdi.

Ticaretlerinde hile diz boyu idi. Kendi elleriyle yaptıkları putlara taparlardı.^{2[2]}

Resûlullah (a.s.)’ın muhatap olduğu toplumun hayat şekli işte böyleydi. Her yönüyle iflas etmiş bir hayat...

Resûlullah (a.s.) kendi kavmini uyarmaya nereden başlayacaktı? Kız çocuklarını diri diri gömenleri, faizcileri, yan kesicileri, zinakârları, hilakârları bir araya toplayıp, bundan böyle insanlara zarar vermeyin, kardeşce ve barışsever bir şekilde yaşayın mı diyecekti? Kim dinlerdi ki bu nasihatı? Ya da bu tür nasihatler; tüm kötülöklere dur diyebilecek bir yaptırım gücüne sahip olabilir miydi?

Ya da ilk davetini yaparken; kavminin taptıkları putlara dikkat çekip:

- Putlara tapmakla elinize bir şey geçmez, onlar sizleri işitemezler, göremezler, dualarınıza cevap veremezler, vazgeçin bunlardan mı diyecekti?

Resûlullah (a.s.)’da diğer peygamberler gibi, kavminin neye tapıp tapmadığını, Allah’tan başta neleri kendilerine ilah edindiklerine bakılmaksızın Kelime-i Tevhid’le sorunu çözeceğini biliyordu.

Bataklığı kurutacak “ilâç”la tebliğine başladı:

“Ey insanlar! Lâ ilâhe illâllah deyin ve kurtulun”

Hepsi bu kadar... Kısa ve sade... Anlaşılır...

Diğer kavimler gibi, Resulullah (a.s.)’ın muhatapları da Lâ ilâhe illâllah’ın ne mânâyâ geldiklerini biliyorlardı. Çünkü; hiçbir zaman Lâ ilâhe illâllah ne manaya gelir? Biz bilmeyiz demediler. Belliydi ki Peygamberleri kendilerinden çok şey istemişti. Cümle kısıydı ama mana uzun ve ağırdı.

Lâ ilâhe illâllah çağrısına uymakla tapınılan tüm ilahlar ret edilecekti. Bu ilahlar; taştan ya da tahtadan olacağı gibi acıkınca yedikleri helvadan da olabiliirdi. Tabiki ilah kavramı ya da ilah anlayışı illa da somut varlık olacak değildi. Bu ilah “Nefis” olabileceği gibi kendisinden medet bekledikleri “ölü” de olabiliirdi.

^{2[2]} Mevdudi, Tevhid Mücadelesi.

Resulullah (a.s.)'ın “Lâ ilâhe illâllah deyin kurtulun” çağrısının gereken mesajını verdiğini göstermiş oldukları tepkilerden anlıyoruz.

Okuyalım:

“Başımıza büyük şey geldi.”^{3[3]}

“Biz seninle birlikte doğru yola gelirse yurdumuzdan atılırız.” (Kasas: 28/57)

Gerçekten de başlarına büyük şey gelmişti. Çünkü kendilerinden; tüm değer yargılardan vazgeçmeleri istenmişti. Tek bir ilaha kulluk istenmişti.

“Biz seninle doğru yola gelirse yurdumuzdan atılırız.”

“Evet Ya Resulallah!.. Lâ ilâhe illâllah’la, ilahımızı birlersek doğru yola geleceğimizi biliyoruz. Fakat menfaatimize ters düşer, bizi barındırmazlar, nefsimize ağır gelir. Kusurumuza bakma.” der gibiydiler. Diğer kavimlerin kendi peygamberlerine gösterdikleri benzer tepkiyi burada da görüyoruz;

“Kendilerine içlerinden bir uyarıcı peygamber gelmesine şaşıldılar. Kâfirler: Bu çok yalancı bir sihirbazdır. İlahları bir tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu, şaşılacak bir şey dediler.”

“Kâfirlerin ileri gelenlerinden bir grup birbirlerine: “Haydi yürüyün, ilahlarınıza ibadet etmekte direnin. Sizden beklenen de budur.” (Sad: 38/4-6)

Sonuç

1. Lâ ilâhe illâllah; hiç bir zaman “Allah’tan başka yaratıcı yoktur” olarak algılanmamıştır.

2. Lâ ilâhe illâllah’ın insanlardan ne tür sorumluluk istediğinin farkındaydılar.

3. Lâ ilâhe illâllah; söyleminin pratiğe yansıtılacağına da farkındaydılar.

4. Diğer kavimler gibi bunlar da amellerine geçiremeyeceklerini/geçirmeyeceklerini bildikleri için Kelime-i Tevhidi benimsemediler ve haliyle de dille söyleme gereğini bile duymadılar.

Devam ediyoruz;

Resulullah (s.a.v.); Aynı sıcak daveti ölüm döşegindeki amcasına da yapmıştı: “Amcacığım! Gel Lâ ilâhe illâllah de.”

Amcasından beklenen; “-Tamam yeğenim, madem o kadar çok istiyorsun, madem benim Lâ ilâhe illâllah deyişim seni çok sevindirecek, işte söylüyorum ...Artık rahatla...” İdi... Fakat amcası da biliyordu ki Lâ ilâhe illâllah derken o ana kadarki geçmişine sünger çekip farklı bir dine girecekti.

Yoksa sadece o sözü dille söylemek cennete girmek için yeterli olsaydı, niçin söylemesin ki? Ve söylemedi. Amcası biliyordu ki, amele geçmeyen söz para etmezdi.

İşte son peygamberin tevhide davette amcasının tavrı...

^{3[3]} İbn İshak: 261.

Bu sahifeye kadar anlatmak istediğimizi kısaca özetlersek; “Allah’tan başka ilah yoktur” derken ilah anlayışı hiçbir zaman “yaratıcı” olarak algılanmamıştır.

Lâ ilâhe illâllah Derken Ne Tür İlahları Red Ediyoruz

Gel gelelim Lâ ilâhe illâllah derken ne tür ilahları red ettiğimize;

Evet... Lâ ilâhe illâllah derken farkında olmadan;

“Allah’dan başka ibadet edilecek, tapılacak, çekinilecek, korkulacak, bel bağlanılacak, el açıp yalvarılacak, dua ve yalvarışlara cevap verip gereğini yerine getirecek, sığınılacak, yerde ve gökte hüküm koyacak, mükâfat ve ceza verecek, sıkıntılara cevap verecek bir ilah yoktur” diyoruz.

Belki de günde yüzlerce Lâ ilâhe illâllah deyip adına ilah koymadığımız nice ilahları ret ediyoruz, hem de her defasında Allahû Teala’yı şahit tutarak...

Lâ ilâhe illâllah;

“Senden başkasına dua edilen ve dualara icabet eden hiçbir ilah yoktur”

İlahlığın vasıflarından biri; “Kendisine dua edilen ve dualara icabet eden”dir.

Bakıyoruz;

“Kullarım beni sana soracak olursa, işte ben pek yakınım. Bana dua edenin duasına cevap veririm.” (Bakara: 2/186)

“Rabbiniz (şöyle) buyurdu: Bana dua edin size icabet edeyim.” (Mü’min: 40/60)

Allahû Teala tüm duaların, dileklerin, övgülerin kendisinde toplanmasını ister. Hem de hiçbir aracı kabul etmeden. Kul ve Allah... Arada Peygamber bile yok... Kul ellerini açıp dua ederek ne sıkıntısı varsa Allahû Teala’ya havale edecek...Çünkü o kul bilir ki Allahû Teala insanlara şah damarlarından daha yakın, insanları her zaman, her mekanda arada hiç bir perde olmadan görür ve işitir.

Şimdi kalkıp da sıkıntımızın giderilmesi için bir şeyhe, ya da bir “Hazretleri kabrine” gidip ellerimizi açıp duada bulunursak o şeyhi ya da kabirdeki şahsı kendimize ilah etmiş olur muyuz olmaz mıyız? Çünkü Allahû Teala; dualara sadece ben icabet ederim derken biz de kalkıp “O şeyh de icabet eder, kabirdeki hazretleri de icabet eder” dersek ilahlık vasfını o şeyhe ya da ölüye atfetmiş oluruz. Allah (c.c.) ile beraber yeni bir ilah edinmiş oluruz.(Allah muhafaza)

Her ne kadar da dilimizle o şeyh bizim ilahımız demesek de o eylem ikinci bir ilahın varlığını anlatır... Dille söylemesekte...

Allahû Teala sahte ilahlara meydan okurcasına *“Allahı bırakıp da yalvardıklarınız, bir araya gelseler bile bir sineği bile yaratamazlar.*

Sinek onlardan bir şey kapsa, onu da geri alamazlar. İsteyen de aciz, kendisinden istenen de!” (Hacc: 22/73) diyor.

Allah (c.c.) ile aralarına birtakım ilahlar koyan insanlar sıkıştıklarında sahte ilahlarını red edercesine Tek ilah Allah’a yönelirler. Bakıyoruz;

“Sizi karada ve denizde yürüten O’dur. Gemide olduğunuz zaman’(ı düşünün): Gemiler, içinde bulunanları hoş bir rüzgârla alıp götürdüğü ve (onlar) bununla sevindikleri sırada, birden gemiye, şiddetli bir kasırga gelip de, her yerden gelen dalgalar onları sardığı ve artık kendilerinin tamamen kuşatıldıklarını (bir daha kurtulamayacakların) sandıkları zaman, dini yalnız Allah’a hâlis kılarak O’na yalvarmaya başlarlar: “Andolsun, eğer bizi bu (felâket)den kurtarırsan, şükredenlerden olacağız!” (derler).”

“Ama (Allah)onları kurtarınca hemen yeryüzünde haksız yere taşkınlık yaparlar. Ey insanlar, taşkınlığınız kendi aleyhinizedir. Sadece fâni dünyanın zevk(inden başka bir şey elde edemezsiniz. Sonra bize dönersiniz, biz de size bütün yaptıklarınızı haber veririz. ” (Yunus: 10/23-24)

“Lâ ilâhe illâllah” Allah’tan başka kanun koyan olmaz.O göklere ve yerlere hakimdir.

İnsanları yaratan ilah, insanların yeryüzünde ne tür bir kanunlarla mutlu yaşayacaklarını da bilir. Ve insanların fitratına uygun kanunlar koyar ve koyacağı kanunda adam kayırma olmaz. Tüm insanlar aynı kanunlara muhataptır. Bakıyoruz;

“Andolsun biz peygamberimizi açık mucizelerle gönderdik ve beraberinde (Allah’ın hükümlerini bildiren) kitap ve adaleti indirdik ki insanlar adaletle ayakta dursunlar. ” (Hadid: 57/25)

“Bilesiniz ki, yaratmak ta emretmek de O’na mahsustur. ” (A’raf: 7/54)

Emir sahibi O’dur. Yani karar vermek, bu böyle olmalı veya olmamalı, şu sevaptır şu da günah ve yanlıştır, bu güzeldir bu da çirkindir, şu serbesttir, şu da yasaktır gibi her şeyi belirlemek O’nun hakkıdır. Çünkü O, yaratıcıdır. Gökleri ve yeri yaratan O’dur. İnsanı yaratan O’dur. Ve insana düşünen bir aklı, idrak eden duyuları ve sayısız nimetleri veren O’dur. Ve haliyle de kanun koymak da O’nun hakkıdır.^{4[4]}

Şu anda karşımızda iki ayrı kanun var. İlahî kanun ve beşerî kanun. Bu iki ayrı kanunun kıyasını yapmadan önce kanun koyacak yetkilinin ne tür vasıflara sahip olması gerektiğine bir bakalım.

İlah Olmanın Vasıfları

Şüphesiz yasa koyanın, yasaların elverişli olması için hakim olması, hikmet sahibi olması gerekir. Yine haklarında yasalar koyduğu beşerin hallerini çok iyi bilmesi gerekir ki koyduğu yasalar onların tabiatına ve

^{4[4]} Muhammed Kutub, İslam’ın Anlaşılmasının Önündeki Engeller.

hallerine uygun olsun. Yine işlerin gizliliklerini bilmesi için Latif (işlerin gizliliğini bilen) olması gerekir. Koyacağı yasaların şimdi ve gelecekte de zarar doğurmaması için yasaların yaptığı işleri bilmesi lazımdır. İnsanların fitratını çok iyi bilmesi lazımdır.

Şimdi soralım; beşeriyetten kim bu özelliklere (ilahlık vasfına) sahip olabileceğini iddia edebilir?

“Deki; siz mi daha çok biliyorsunuz, yoksa Allah mı?” (Bakara: 2/140)

“Hüküm ancak Allah’a aittir. O da kendinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir.” (Yusuf: 12/40)

“Hüküm O’nundur ve siz ancak ona döndürüleceksiniz.” (Kasas: 28/88)

“Yoksa onlar cahiliyet idaresini mi arıyorlar? İyi bir topluma göre, hükümler Allah’tan daha güzel kim vardır.” (Maide: 5/50)

İlahî sistem/kanun ile beşerî sistem/kanunun kıyasına geçebiliriz artık. Görelim bakalım insanın fitratına ilahî kanun mu güzel hitap ediyor yoksa beşerî sistem mi?

İlahî sistem; kişinin toplumda ahlaklı yaşamasını isteyerek fitratına uygun tavsiyelerde/emirlerde bulunur ve o kişiye;

a) *“... ve yalan söylemekten de kaçın”* (Hacc: 22/30) der ve yine kişinin malını da korumak için, mal emniyeti için; hırsızlığı önlemek için;

b) *“Ey iman edenler, mallarınızı aranızda batıl yollarla yemeyin”* der. (Nisa: 4/29)

Yuvaların dağılmaması için beşerî sistemin bir çok alanlarda serbest bıraktığı, hatta kendisinin insanlara teşvik ettiği şeytanî oyun olan kumarın kötülüğünü anlatır ve sonra yasaklar.

c) *“Ey iman edenler, şarap (içki), kumar, putlar ve fal okları şeytanın pis işlerindendir. Artık bunlardan kaçın ki kurtuluşa eresiniz.”* (Maide: 5/90)

“Muhakkak ki şeytan, içki ve kumarla aranızda düşmanlık ve kin bırakmak, sizi Allah’ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık vazgeçtiniz değil mi?” (Maide: 5/91)

Yine ilahî sistem; Alkolün insan fitratına ters olduğunu, uyuşmadığını, huzur bozduğunu, yuva yıktığını ve birçok zararlar verdiğini bildiği için bir önceki ayette geçtiği gibi yasaklar.

İlahî sistem; insanların tembelliğe alışıp haksız kazanç yapmamasını emreder. Çoğumuz da şahitiz ki elini faize uzatan nice eller, kollarını alamamış, ocaklar sönmüş, iflaslar baş göstermiş, borçtan dolayı intihar vakaları artmıştır. İşte ilahî sistem yine kişinin maddî ve maneviyatını düşünerek;

“İnsanların malları arasında artış göstereceğini söylemişsiniz herhangi bir faiz, Allah katında artmaz.” (Rum: 30/39) diyerek faizi yasaklar.

Yine ilahî sistem yani İslam; kişinin namusunu düşünerek, toplumda namuslu ve ahlâklı bir şekilde yaşanabilmesi için kişiyi fuhşa sürükleyen tüm kanalları tıkayıp yasaklama getirir.

Okuyoruz;

“Mü'min erkeklere söyle; “Gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar, mahrem yerlerini de korusunlar, böylesi onlar için daha temizdir.”

“Mü'min kadınlara da söyle; Gözlerini (haramdan) sakınsınlar. Mahrem yerlerini korusunlar, dışarıda kendiliğinden görünen kısmı hariç, süslerini göstermesinler...” (Nur: 24/30-31)

“Zinaya yaklaşmayın. O cidden hayasızlıktır, kötü bir yoldur.” (İsra: 17/32)

İlahî sistem insanların namusunu düşünerek böyle güzel tavsiye ve emirler buyururken beşerî sistem tam tersini yaparak kişinin ve toplumun hayasını rafa kaldıracak programlar hazırlarlar.

Güzellik yarışmalarıyla, reklamlarda ürün tanıtımlarıyla, Tv dizileriyle, ahlâksız filmleriyle, çirkef basın ve yayın yoluyla ahlâkı bozarak insanları bedenî zinaya teşvik için zina evleri açarlar. İlahî sistemin yasakları beşerî sistemde serbesttir.

Kısaca özetlersek;

- İlahî sistemde içki yasak
- Beşerî sistemde içki serbest
- İlahî sistemde kumar yasak
- Beşerî sistemde kumar serbest
- İlahî sistemde zina yasak
- Beşerî sistemde zina serbest
- İlahî sistemde faiz yasak
- Beşerî sistemde faiz serbest
- İlahî sistem rüşveti yasaklar
- Beşerî sistem rüşveti teşvik etmeye zorlar.
- İlahî sistemde adalet sözkonusudur. Peygamberler dahi ilahî kanunların dışına çıkamaz.
- Beşerî sistemde aristokratların dokunulmazlığı vardır.
- İlahî sistem kişinin ahiretini düşünerek tavsiyelerde bulunur. Maneviyat ağırlıklıdır.
- Beşerî sistemde ise tamamen dünyadır. Ahiret mevzu bahis değildir.
- İlahî sistem evrenseldir. Dünyadaki tüm insanları muhatap alır.
- Beşerî sistem değişkendir. Dünün ceza kanunu, bugün çok komik duruma düşebildiği için sürekli değişken olup muhatapı sınırlıdır.

İlahî sistemle beşerî sistemi kısaca tanıdıktan sonra artık çok rahat bir şekilde şöyle diyebiliriz;

İlahî sistemi benimseyen bir şahsın ilahı Allah;

Beşerî sistemi benimseyen bir şahsın ilahı ise kanunları hazırlayan ve sistemdir.

Şimdi;

Lâ ilâhe illâllah diyen bir insan tüm beşerî sistemleri ret ediyor, kabul etmiyor. Lâ ilâhe illâllah demekle yerde ve gökte hakim ancak ve ancak Allah'dır diyor. Kanunları Allah belirler ve bunu da Kur'an ve Sünnette belirtmiştir diyor. Yine Lâ ilâhe illâllah diyen bir insan İslam dinini

benimsemiş oluyor. İslam dinini benimsemekle de haliyle ilahî kanunları kabullenmiş oluyor.

Sonuç olarak;

Beşerî sistemi benimseyen bir insan günde bir milyon kere de Lâ ilâhe illâllah dese, bir milyon rekat namaz da kılsa, her sene hacca da gitse, yüzlerce cami yaptırıp hatimler de indirse, kurbanlar da kesse ve kestirse, her cenaze töreninde de bulunsa, 365 gün oruç da tutsa, günde bin kere Kur'an'ı öpüp başına da koysa;

O şahıs için Lâ ilâhe illâllah demenin hiç bir faydası yoktur. Çünkü o şahıs ikinci bir ilâhı benimsemiştir. Adına ilah demese bile.

Allahû Teala ikinci bir ilahı kabul etmez. Kendisine ikinci bir ilah edinene hiç bağışlamayacağını Kur'an'ın çeşitli surelerinde bildirir.

Okuyalım;

“Doğrusu Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Ondan başkasını da dilediğine bağışlar. Allah’a ortak koşan kimse şüphesiz büyük bir günahla iftira etmiş olur.” (Nisa: 4/48)

Allah (c.c.) ile beraber ikinci bir ilahı benimsemek, Allah’a ortak koşmak (şirk) anlamına gelir. Tabi bu da Allahû Teala’ya hem iftira hem de büyük hakaret olur.

Soralım bakalım;

Neden Allah’a şirk koşmak affedilmiyor da diğer günahlar affediliyor?^{5[5]}

Hemen cevaplayalım.

Bir baba düşünün; çocuklarını büyütüyor, onların yetişmesi için gecesini gündüzüne katıyor, evladı belirli bir yaşa geldiğinde de sıradan bir vatandaşa baba diyor... Başkasına “baba” diyen bir evladı hiç bir baba (kaldıramaz) affedemez. Babaya yapılan en büyük haksızlık bu olsa gerek diye düşünüyorum.

- Yine soralım bakalım;

- İnsanları yoktan kim var etti?

- Allah (c.c.)

- İnsanlara göz, kulak, akıl ve cinsiyeti kim verdi?

- Allah (c.c.)

- İnsanların rızıklandıkları için gökten yağmuru kim indirdi?

- Allah (c.c.)

Yine insanların rızıklandıkları için sebze ve meyveleri topraktan kim bitirdi?

- Allah (c.c.)

İnsanların çalışabilmesi ve ısınabilmesi için güneşi kim ateşe verdi. (Güneşi yarattı)?

- Allah (c.c.)

^{5[5]} Allahu Teala “Büyük günah işlemeyin diğerlerini affederim” diyor. Dünyada tövbenin affettiremeyeceği günah yoktur. Allah’a şirk koşmak da dahil. Yalnız tövbe edilmeden ahirete taşınan şirk müstesna.

İnsanların gıdalanması için eti yenilen hayvanları; yük taşımak için katır, eşek, at ve deveyi kim yarattı?

- Allah (c.c.)

Taze balık yememiz için denizi adeta buzdolabına kim çevirdi?

- Allah (c.c.)

Gece dinlenilmesi için güneşi kim sakladı?

- Allah (c.c.)

İnsanların rahatça yaşayabilmesi için “his”lerle^{6[6]} kim donattı?

- Allah (c.c.)

İnsanlara “ilmi” kim verdi?

- Allah (c.c.)

İnsanların fitratını kim iyi bilir?

- Allah (c.c.)

İnsanları bu kadar güzel nimetlerle donatan Allahû Teala’ya ikinci bir ortak tercih etmek, Allah’a (c.c.) yapılacak en büyük iftira ve haksızlık^{7[7]} olur mu olmaz mı?

Bu sayfeye kadarki yazılarımızı kısacak özetlersek;

* “Allah’dan başka ilah yoktur” hiçbir zaman “Allah’tan başka yaratıcı yoktur” olarak algılanmamalıdır.

* Sadece dil ile kelime-i şehâdet getirmek dişlisi olmayan cennet anahtarıdır. Dişlisi olmayan anahtar hiçbir kapıyı açmaz. Kelime-i şehâdetle cennete girebilmek için kelime-i şehâdetin şartlarını yerine getirmek lazım.^{8[8]}

* Kelime-i şehâdetin hakkı verildiğinde, şartları yerine getirildiğinde anahtar “dişli” olmuş olur. İşte o zaman kelime-i tevhid anahtarı cennetin kapısını açar.

Yeni bir başlık atabiliriz artık.

Kelime-i Tevhidin Şartları

1. İlim: Bir önceki sahilelerde de dediğimiz gibi Lâ ilâhe illâllahın manasının çok iyi bilinmesi lazım. Manası bilinmeden papağan gibi tekrarlamak bizleri müslüman yapmaz.

Allahû Teala şöyle buyuruyor:

“Bilki Allah’tan başka ibadete layık ilah yoktur.” (Muhammed: 47/19)

^{6[6]} Sevgi hissi, uyku, açlık, tokluk, üzüntü, şaşırma, evlat sevgisi vs.

^{7[7]} Allah (c.c.) ile beraber 50 ilah da kabul etsek, Allah’a ortak koşsak Allah’a hiç bir zarar veremeyiz. Çünkü o noksan sıfatlardan münezzehtir. Allah’a ortak koştuğumuzda aslında kendimize zulmediyoruz. Çünkü tek ilahı çoklamak cehennem taşıdır.

^{8[8]} Namazın, orucun ve haccın kabulü için nasıl bazı şartlar varsa, Kelime-i şehadetin de şartları vardır. Namazı ve orucu bozan şeyler varsa Kelime-i şehadeti de bozan durumlar vardır.

“Ancak bilerek hak için şehâdetde bulunanlar bundan müstesnadır.”
(Zuhurf: 43/86)

Nitekim Resulullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor:

“Kim Lâ ilâhe illâllah’ın mânâsını bilerek ölürse cennete girer.”^{9[9]}

2. Yakînî iman: Kelime-i şehadetin şartlarındandır. Manasını bildikten sonra şek ve şüphe içine girmeden kalben inanmak, tastik etmektir. Hiçbir taviz vermeden, inanmak benimsemektir.

Allahû Teala şöyle buyuruyor;

“Kim kendisine doğru yol apaçık belli olduktan sonra peygambere karşı gelir, mü’minlerin yolundan başkasına uyup giderse, onu döndüğü o yolda bırakırız ve cehenneme atarız. O ne kötü bir dönüş yeridir.” (Nisa: 4/115)

1. Pratik: Pratiğe geçmeyen ilim hiçbir şeye yaramaz. “Yüzme” bilgisini pratiğe geçirmeyen vatandaş boğulur. Aldığı ilaçları kullanmayan hasta zor duruma düşer. Bileti olmasına rağmen uçağa binmeyen yolcu gitmek istediği yere gidemez.

Peki nasıl olur bu kelime-i tevhidin pratiği?

Kelime-i tevhidin pratiğini tek başlık halinde toplamak mümkündür.

Allah’a (c.c.) topyekün kul olabilmek...

- Her alanda Allah’a (c.c.) kul olabilmek.
- Sadece O’na güvenip bel bağlamak.
- O’nun tavsiye ve emir ve yasaklarını benimseyip yaşamak.
- O’na hiçbir şeyi ortak koşmamak.
- Sadece ve sadece O’nun hakimiyetine inanmak...

Kelime-i Tevhidi Bozan Durumlar

Kelime-i tevhidin şartlarının zıddını kabul edip benimsemek kelime-i tevhidin bozulması için yeter de artar bile... Ama yine de birkaç maddeyle başlığımızı aydınlatalım.

– Hakimiyetin Allah’a ait olduğuna iman ettikten sonra Allah’ın haram dediği bir şeye;

* Kardeşim o o zamandı. Şimdi devir değişti... diyerek helal görme olayı kişiyi kelime-i tevhidden uzaklaştırır.

– Yine Allah-û Teâlâ’nın helal dediği bir şeyi kendisine ya da başkasına haram kılmak... bu da bir önceki paragraftaki gibi kişiyi Kelime-i tevhidden uzaklaştırır.

– Allah’ın koymuş olduğu hükümlere ek bir hüküm koymak.

– Allah’ın kanunlarından gayrı bir kanundan razı olup hoşnut olmak.

– Lailahe illallahı bozan şeylerden bir tanesi de Allah’ın düşmanlarını dost edinmektir.

^{9[9]} Müslim, İman: 10.

Allah-û Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Allaha ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluk bulamazsın ki, onlar Allah’a ve Resulüne karşı başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi soyları olsun. Onlar, öyle kimselerdir ki (Allah) onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orada ebedi olarak kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da onlardan razı olmuşlardır...” (Mücadele: 58/22)

İslam hoşgörü dinidir deyip Allah’ın (c.c.) sevmediği topluluk sevilirse ne olur?

Bakalım;

“Sen onların dinine uyuncaya kadar ne yahudiler ne de Hristiyanlar senden hoşnut kalmazlar.” (Bakara: 2/120)

“Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler.” (Bakara: 2/17)

“... Allah, yalnız sizinle din uğrunda savaşanları, sizleri yurtlarınızdan çıkaranları ve çıkarılmanız için yardım edenleri dost edinmenizi yasaklar. Kim onlarla dost olursa işte zalimler onlardır.” (Mümtehine: 60/8-9)

“Mü’minler, mü’minleri bırakıp da kafirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa artık Allah’tan hiç bir şey beklemesin. Ancak kafirlerden gelebilecek bir tehlikeden korunma gayesiyle sakınmanız başka. Allah, kendisine karşı (gelmekten) sizi sakındırıyor. Dönüş yalnızca O’nadır.” (Al-i İmran: 3/28)

Tabi bahsedilen dostluk kalbi dostluktur. Yoksa kafirlerle ticaret dostluğu helaldir ve ticaret ahlakı paralelinde mal alınır ve satılır.

Kalbi dostluk caiz değildir. Çünkü bu Lailahe illalahı bozar, ve bu, mü’mini düşmanlarından ayıran sınırı da kaldırır. Böylece mü’min onlara meyleder, kendi dinini unuttur ve onlar gibi oluverir.

Okuyoruz:

‘Mü’minleri bırakıp da kafirleri dost edinenler onların yanında izzet (güç ve şeref)mi arıyorlar? Bilsinler ki bütün izzet, yalnızca Allah’a aittir. O, kitapta size indirmiştir ki: Allah’ın ayetlerinin inkar edildiğini, yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kafirlerle beraber oturmayın; yoksa siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah, Münafıkları ve kafirleri cehennemde bir araya getirecektir.” (Nisa: 4/139-140)

İşte tüm sıraladıklarımız kelime-i şehâdeti bozan şeylerdir. Bu maddeleri çoğaltmak mümkündür. Kısacası;

Allah’ın kesinlikle razı olmadığı şeyleri hoş görüp kabullenmek, razı olduklarını da beğenmemek Kelime-i şehâdet’ten uzaklaştırıp cehenneme yaklaştırır:

Peki Nasıl Kandırıldık?

Kurutamayacağınıza inandığınız nehrin yatağını değiştirirseniz emelinize ulaşmış sayılırsınız. Ve yine küçük çocukları ürküten “hayalet” kavramını yumuşatarak güzel bir tipleme çizerseniz; “Hayalet” terimini dejenerasyona uğratıp içeri boşaltmış olursunuz. Artık hayalet terimi hiçbir zaman ürkütücü gelmeyecektir.

Bu iki misalle şunu vurgulamak istedim;

Kullanılmasından ya da yaşanılmasından rahatsız olduğunuz bir kavram ya da bir ideolojiyle baş edemiyorsanız kullanacağınız tek bir yöntem var: “Anlam değişikliğine giderek içeri boşaltmak.”

Tıpkı, okuyup yaşanıldığında dünyadaki tüm beşeri sistemlerin sallantıya uğrayacağını bildikleri Kur’an-ı Kerim’in muhatabını ölümlere atfetmeleri gibi.

Kur’an-ı Kerim’i yeryüzünde yok edemezlerdi. Diğer dinlerin kitapları (İncil, Zebur, Tevrat) tahrif edildiği gibi Kur’an’a “ek” yapamayacakları gibi bir harfini de silemezlerdi.

Küfür/beşerî rejiminin başvuracağı üç yol kalmıştı.

1. Kur’an-ı Kerim’i kutsallaştırıp duvarla astırtmak,
2. Kur’an-ı Kerim’in muhatabını en asgariye indirmeye çalışmak,
3. İnsanların zihniyetinde inkılap yapacak terimlerin içeri boşaltmak.

Maalesef başarılı da oldular... Bugün bir çok evin duvarına Kur’an’ların hapsedilmiş olduğunu görürüz.

Yirmi dört saat sorumlu olduğumuz, bizlere nasıl mesaj vereceğini anlayarak okuyup yaşayacağımız (Arapçasını anlayamıyorsak; yani Arapça bilmiyorsak mutlaka mealinden okuyacağız, çünkü reçeteye yazılan ilaçları eczaneden temin etmezsek günde yüzlerce defada reçeteyi okusak ya da okutsak hiçbir zaman yaramıza merhem olmaz. Ya da kullanma kılavuzunu okuyup ilacı kullanmazsak kendi ellerimizle kendimizi ölümün kucağına itmiş olacağız.) Kur’an-ı Kerim; adına; dini!!! geceler dedikleri günlerde duvarlardan inince bir nevi Kur’an’a mevlid kitabı anlamı yüklenilmeye çalışıldı.

Sanki diğer günler dinsizdi.

Artık tüm beşerî sistemin Tv kanallarında sadece o güne/geceye has ilahî sistemin kitabı okutuluyor; beşerî sistemin kitabı ise yirmidört saat yaşatılmaya çalışılıyordu. Ve haliyle de yılda 3-5 defa duvardan inen Kur’an-ı Kerim’in insanların hayatını değiştirmesi beklenemezdi zaten.^{10[10]}

^{10[10]} Günde üç defa (sabah, öğlen ve akşam) kullanılacak ilaca 1-2 gün ara verildiğinde gereken verim alınamaz.

Beşerî sistemlerin kendi halkına karşı 2. oyunu/tuzağı Kur'an-ı Kerim'in muhatabını en asgariye indirmektir demiştik. Maalesef bu oyunlarında da başarılı oldular.

Uyduruk şeyhler ve sayısız "hazret"lerini piyasaya sürüp "sadece bu şahıslar Kur'an'ı anlar, sizler anlayamazsınız" dercesine Kur'an-ı Kerim'i bu şahısların tekeline vermeye çalıştılar.

Artık şeyhler ve hazretler Kur'an'dan ne anlarsa, müridler de onu anlayacaktı.

Konumuzla ilgili olan üçüncü tuzak beşerî sistemlerin en başarılı tuzaklarındandı. Neydi bunlar;

Ortadan kaldıramayacaklarına inandıkları ve kendi tahtlarını yerinden oynatacak anlam yüklü kavramların^{11[11]} içeriğini boşaltmaya çalışmaktı.

"Lâ ilâhe illâllah" kavramı ortadan kaldırılır mıydı? Bu imkânsızdı. Çünkü Peygamber Efendimizden önceki peygamberlere kadar uzanıyordu. Ta o tarihlerden beri kâfirlerin de şifresini bozmaya çalıştıkları bir kavramdı. Ve o günün harbi kâfirleri münafıklık yapıp kelime-i şهادetini benimser bir tavır sergilemediler.

Unutturulmaya da çalışılmazdı, çünkü dünyanın dört bir yanında günde beş kez ezan okunarak kelime-i şهادetini haykırılıyordu.

Derenin yatağı değiştirildiği gibi kelime-i şهادetinin insanlardan beklentileri değiştirildiğinde işlem tamamlanacaktı.

Kelime-i Şهادet Üzerinde Oynanan Oyunlar:

1. Bir insanın müslüman olabilmesi için; "sadece dil ile "Lâ ilâhe illâllah" demesi, Allah'ın birliğine inanması, göklerin hakiminin^{12[12]} Allah olduğuna inanması; kalbin temiz olması şartıyla birlikte "Elhamdulillah" demesi yeter artar bile... Namaz kılmasan da, oruç tutmasan da, faiz yesen de, zina yapsan da, beşerî ideolojileri kendine din edersen de hiç önemli değil. Çünkü "kalbin temiz" (Bedavadan müslümanlık)

2. Din vicdan işidir diyerek dini ve Kur'an'ı ve kelime-i tevhide vicdanlara hapsedmek istediler.

Oysa din; hayatın her dakikasına hükmedip, insanların, evliliğine,^{13[13]} eğitimine,^{14[14]} insanlar arası sosyal ilişkilerine,^{15[15]} sağlığına,^{16[16]} namusuna^{17[17]} ve malına^{18[18]} karışır.

^{11[11]} Beşerî sistemlerin üzerinde oynadığı kavramlar çoktu. Sadece konumuzla ilgili olanı aldık, diğer kavramlardan bazıları: Cihad, şهادet, dua, din, irtica, İslam vb.

^{12[12]} "Yağmuru yağdıranın, gündüzü ve geceyi yaratanın, yıldızların, güneşin ve ayın sahibi Allah'dır ve göğün tasarrufu tamamen Allah'ın (c.c.) elindedir. Dilediği zaman yağmru yağdırır, dilediği zaman güneşi saklar..."

^{13[13]} Şahitsiz evliliği batıl kılar.

^{14[14]} İlim farzdır deyip insanların cahil kalmamasını ister.

^{15[15]} İnsanların birbirine düşürülmesini hoş karşılamayıp yalana ve fesada izin vermez.

3. Bu kitapçığımızda da sıkça vurguladığımız gibi ilah kavramını da daraltmaya çalıştılar.

Bu sahifeye kadarki yazıda Lâ ilâhe illâllah demekle ne tür ilahları red ettiğimizin bilincine varmışsak işimiz kolaylaşmış demektir “Peki ne Yapmalı?” başlığını atarak ne yapmamız gerektiğine göz atalım.

Peki Ne Yapmalı?

1. Herhangi bir ‘şeyh’e ya da herhangi bir tarikata bağlıysak, Kur’an ve Sünnete ters bir amel nasihat ettiklerinde önce ikaz etmeli, anlamak istemediklerinde ise ilişkilerimizi kesmeliyiz.

2. Eğer umutlarımızı kabirdeki zatlara bağlamışsak, bir an önce tövbe edip; her dua’yı işiten ve her dua’ya icabet eden Allah’a umut bağlayalım. Çünkü yatan zat Peygamber dahi olsa dualarımızı işitip cevap veremez...

Oysa ki Allah-û Teâlâ hiç bir şeye muhtaç değildir. Zengin ve her dua’yı işitendir.

Hep merak etmişimdir; insanlar neden kabirdekilerine umut bağlayarak evlat, zenginlik, eş, iş, mal, mülk isterler?

Hem namazlarında “Ancak sana ibadet eder yalnız senden yardım dileriz” derler hem de araya aracı koyarlar... Bu nasıl bir mantık?.. Vallahi buna şeytan bile güler.

(Haşa) Allah (c.c.) duaları işitmiyor mu? (Haşa) Allah (c.c.) kullarını gözetmiyor mu? (Haşa) Allah (c.c.)’ın sekreterlere mi ihtiyacı var? Yoksa Allah’tan umutlarını mı kesmişler de şeyhlere başvuruyorlar.

Kur’an’ı açıp bakalım Rabbimiz ne buyuruyor;

“Allah’tan ümidini ancak kafirler keser.” Evet... Her şeyin Rabbi böyle buyuruyor. Allah’tan ümidini kesmek, kafirlerin vasıflarından bir şube olduğunu söylüyor. Bunu ben demiyorum...

3. Tek ilahımız Allah’ı gereği gibi tanımalı, diğer ilahların aciz, zavallı, işitmeyen, yaptırım gücü olmayan ve her haliyle muhtaç olduğunu net bir şekilde görmeliyiz.

4. Ne tür ilahları ret ettiğimizin bilincine vararak “Lâ ilâhe illâllah” deyip kalple tastik, dille söylem ve bedenle de pratiğini yapmalıyız.

5. Allah’la beraber herhangi bir ilaha tapmışsak, güzel bir tövbeyle onlardan vazgeçip; her duayı işitip icabet eden, hiçbir kimseye muhtaç olmayan ve kullarını her an gözetten Allah’a yönelmeliyiz.

6. İmtihan kılavuzumuz olan Kur’an’la aramızdaki tüm engelleri atıp, Kur’an ve sünnete yönelmeliyiz.

^{16[16]} Sağlığa zarar veren ne varsa haramdır.

^{17[17]} İnsanın namusunu koruyarak, değil bedeni zinayı gözle bakılmasını da haram kılar.

^{18[18]} Ticari dengesizliği önlemek için stokçuluğu ve faizi haram kılar.

“Andolsun ki biz Kur’an’ı öğüt almak için kolaylaştırdık. Peki var mı öğüt alıp düşünen?”

7. Kur’an’ı anlamak; Kur’an’ın sahibini tanımaktan geçer düşüncesiyle Rabbimizi tanımak için 99 isim ve sıfatını anlayarak ve üzerinde tefekkür ederek öğrenip düşünelim.

8. İmtihan dünyasında başarıya giden yol Peygamber efendimize tabi olmaktan geçtiği için peygamberin hayatını öğrenip yaşamaya çalışalım.

9. Allah’ın kendilerinden razı olduğu ve dinimizin bizlere kadar ulaşmasını sağlayan sahabelerin hayatını okuyup öğrenelim.

10. Allah’ın razı olmadığı insanların (kafirlerin, fasıkların) karakteristik yapısını Kur’an ve hadislerden öğrenelim.

11. Başboş yaratılmadığımızın bilincine varıp; konuştuğumuz her harfin ve yaptığımız en ufak bir eylemin, hatta içimizde geçirdiğimiz herhangi bir düşüncenin Allah-û Teâlâ tarafından işitildiğini ve görüldüğünü unutmayalım.

12. Adem(a.s.)’den bu yana, kıyamet gününe kadar yaşayacak ve bizlere düşman olan şeytanın emekli olmadığını unutmayalım.

13. Günün yirmi dört saati Rabb’imiz tarafından gözetlendiğimizi unutmayalım.

14. İki kişi konuştuğunda üçüncüsünün Rabb’imiz olduğunu unutmayalım.

15. Allah’ın, insanlara şah damarlarından daha yakın olduğunu unutmayalım.

16. Başımıza gelmiş ve gelecek her musibetin Allah’ın izniyle olacağını unutmayalım.

17. Takvaya giden yolun nafil ibadetlerden geçtiğini unutmayalım.

18. Soframızdaki nimetleri hazırlayıp sunanın Rabb’imiz olduğunu ve ilk teşekkürü de Rabb’imize yapmamız gerektiğini unutmayalım.

19. İsteklerimizi ilk önce Rabb’imizden istemeyi unutmayalım.

20. Allah’ın isim ve sıfatlarını detaylı bir şekilde öğrenip, canlı ve cansızlar üzerinde tefekkür ederek Rabb’imizi tanıyıp sevelim.

21. Tek dostun Allah (c.c.) olduğunu bilip bütün hayatımızı Allah’la paylaşmayı unutmayalım.

22. Allah’ın yaratıcı sıfatını, canlı ve cansızlar üzerinde görüp hayranlığımızı sesli bir şekilde dile getirelim.

23. Rabb’imizin kullarına en yakın olduğu zamanın ‘secde’ anı olduğunu unutmadan, sevinç ve sıkıntılarımızı secde anında Rabb’imizle paylaşalım.

24. Rabb’imiz tarafından fark edilmek istiyorsak, gece namazlarına devam ederek, onu çok sevdiğimizi her fırsatta dile getirelim.

25. Gece balkona çıkıp yıldızlara, bulutlara ve aya bakarak gece ayetlerini zikrederim.

26. Unutmayalım ki Rabb'imizi tanıyabildiğimiz oranda severiz. Zikrimiz, ona olan sevgimiz kadardır.
27. Allah'ı Teala'nın sürekli zikredilmek istediğini aklımızdan çıkarmayıp onu her an zikrelelim.
28. İmana ve takvaya giden yolun tefekkürden geçtiğini unutmayalım.
29. Müziğin ve televizyonun tefekkür ve takvadan uzaklaştırdığını unutmayalım.
30. Allah'ın (c.c.) verdiği nimetleri hatırlayıp şükrumüzü dile getirmeye devam edelim.
31. Zümer: 39/42'de belirtildiği gibi uyuyan herkesin ruhunun teslim alındığını, vakti dolanların da ruhlarının bir daha bedenlerine dönmeyeceğini hatırlayıp, uyumanın ne kadar büyük bir risk olduğunu ve uyumadan önce istiğfarda bulunmayı unutmayalım.
32. İmtihani kazananların gideceği mekanı (cenneti) iyi tanıyıp onu dünya hayatı karşılığında satın alalım.
33. İmtihani kazananların gideceği mekanı da iyi tanıyıp kısa ömrümüzü ebedi bir cehenneme dönüştürmeyelim.
34. İnsanın düşmanı olan şeytanın emekli olmadığını; sağdan, soldan, önden ve arkadan yaklaştığını unutmayalım.
35. Dünya hayatının tiyatro sahnesinden ibaret olduğunu, herkesin bu sahnede başrol olduğunu ve yarın sahneden ayrılıp tiyatroyu hazırlayana hesap vereceğimizi unutmayalım.
36. Yüklendiğimiz ağır emanetin bilinciyle hareket edip bunun hakkını vermeye çalışalım.
37. Gereksiz kitaplar okumak yerine, amelimize aksettirecek kitaplar okuyalım.
38. Babanın, oğlundan kaçtığı bir günde, kimsenin, başkasının yerine yanmayacağını unutmayalım.
39. Kardeşlerimizi Allah için sevdiğimizi kendilerine söyleyelim.
40. Amel defterinin, bizlere sağdan verilebilmesi için sağımızdaki meleği yoracak! Salih ameller işlemeye devam edelim.
41. Şunu da unutmayalım ki imanın kabullendiği bilgi, pratiğe yansıyan bilgidir.
42. İmtihanın, ölümümüzle sona ereceğini hesaplayıp, her an ruhumuzu teslim edecekmiş gibi ölüme hazır olalım.
43. Namazlarımızda ağlamaya çalışalım, ağlamak içimizden gelmiyorsa kendimizi zorlayalım. Unutmayalım ki taşlaşmış kalpler, ağlayarak yumuşar.
44. Kur'an-ı Kerim okurken de ağlamaya çalışalım. Çünkü Allah için ağlayan göze cehennem ateşi değmez.
45. Kur'an-ı Kerim'i sünnet ışığında anlamaya çalışalım.
46. İnfak etmeye alışıp cüzdanımızdaki paramızı, en güzel elbiselerimizi ve eşyalarımızı gözümüzü kırpmadan infak edelim. Unutmayalım ki

sadaka (infak, zekat) malı azaltmaz. Çoğaltır. Ve yine unutmayalım ki, Allah için neyi terk edersek Allah (c.c.) ondan daha hayırlısını bizlere verir.

47. İsraftan uzaklaşıp mütevazı bir hayatı tercih edelim.
48. Zamanımızı Kur'an ve sünnet ışığında değerlendirelim.
49. İlk derdimiz, Rabb'imizin rızasını kazanmak olsun.
50. Cennet ile aramıza hiç kimsenin girmesine izin vermeyelim.
51. İnsanın nasıl bir yapı ve fitrata sahip olduğunu Kur'an ve hadisten öğrenerek ona göre yaşayalım.
52. Kur'an ile dostluğumuzu, tefekkür ayetleri ile pekiştirelim.
53. Allah-u Teala'nın sevdiklerini sevmeli, diğer verdiklerine değer vermeli ve sevmediklerini de sevmemeli.
54. Cennet hayaliyle ve Cehennem korkusu ile yaşayıp, tüm iş ve özel hayatımızı buna göre tanzim edelim.
55. İslam'ı sahabelerin anladığı şekilde anlamaya ve onların yaşadıkları gibi yaşamaya çalışalım.
56. Unutmayalım ki Cennete giden yol; Allah'ı, Peygamberi ve Kur'an'ı tanımaktan geçer.

% Kaç Müslümanınız?

Bu sayfeye kadar ki yazıları okuduğunuzda; Allah ile beraber; farkında olmadan ne tür ilahlara tapmışsanız hepsini bir çırpıda red ederek Allah'a yönelirseniz % yüz müslüman olduğunuzu hatırlatalım.

Tüm ilahları red ederek sadece Allah'a kulluk çerçevesindeki müslümanlar yapmış olduğu amellerle Allah katında derecelenirler. Yeni bir başlık atarak “iyi bir müslümanın vasıfları nasıl olmalıdır”a cevap arayalım.

1. Müslüman İtaatkârdır

“Boyun eğme”, “uyuma”, “dinleme”, “alınan emre göre hareket etme” anlamlarına gelen itaat, zıddı olan “isyan” veya muhalefet”le birlikte, insanların fitratında bulunan ve birbirlerine aykırı, fakat aynı derecede lüzumlu olan özelliklerdendir. İnsanlar sahip oldukları bu özellikleri sayesinde bir otoriteye bağlanıp beraberce hareket ederler. Öyleyse, itaat kime gerekir ya da kimlere itaat edilmelidir?

İtaate kim layıksa öncelikle ona itaat etmek, kime boyun eğmek gerekiyorsa ona boyun eğmek ve kimin emrini yerine getirmek lüzumluysa onun emrini yerine getirmek icab etmektedir. Buna göre, kendisine itaat edilmesi gereken en büyük otorite, şüphesiz ki âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.)'tır. O'na itaat, her itaatten önce gelir. O'nun

buyruğu tüm buyruklardan üstündür. Kendisinden başkasına itaat, ancak O'nun izniyle ve müsaade ettiği ölçülerde geçerlidir.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygambere ve sizden olan emir sahiplerine de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız, onu Allah’a ve Rasul’üne götürün. Bu, hem daha hayırlı ve hem de netice bakımından daha güzeldir.” (Nisa: 4/59)

2. Allah Rızası İçin Sever

Bir müslümanın en belirgin vasıflarından birisi kardeş ve arkadaşlarına karşı menfaat duygusundan arınmış, çıkardan uzak ve her türlü şâibeden temizlenmiş bir sevgi beslemesidir. Çünkü müslümanı müslüman kardeşine bağlayan bağ; rengi, dili ve cinsi ne olursa olsun, iman bağıdır. Bu durum, vahiy ve hadis-i şeriften kaynaklanmaktadır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de:

“Mü'minler ancak kardeşlerdir.” (Hucurat: 49/10) buyurulmaktadır.

İman kardeşliği, gönül bağlarının en kuvvetlisi, kalb yakınlığının en güçlüsü ve ruhî bağların en yücesidir. Bu eşsiz kardeşliğin temizlik, derinlik ve devamında hayretler uyandıran bir sevgi şeklinin ortaya çıkması şaşılacak bir hadise değildir. Çünkü bu sevgiyi İslâm, “Allah için sevgi” diye isimlendirmiştir. Sevgisinde sadık olan müslüman imanın tatlılığını hisseder. Peygamberimiz şöyle buyurur:

“Üç şey vardır ki insanda onlar bulunursa iman ona yerleşir: Allah ve Rasul'ünün o kimseye herşeyden daha sevimli olması, müslüman kardeşini sadece Allah için sevmesi ve ateşe atılmaktan nasıl korkuyorsa Allah kendini kurtardıktan sonra tekrar küfre dönmekten korkması.”^{19[19]}

Birçok hadis-i şerif Allah için birbirini sevenlerin makamının kıyamet gününde yüceliğini açıklamaktadır. Bu hadislerden biri, Allah'ın gölgesinden başka gölgenin bulunmadığı o günde Allah'ın gölgeleyeceği yedi kimseyi belirten hadistir. Bu yedi kişiden biri, Allah için birbirini sevmiş ve bu sevgi üzerine birleşip bu sevgiyle ayrılan iki kimsedir.^{20[20]}

Allah için birbirini sevenlere şeref olarak Allah'ın kıyamet günü haşr meydanında onlarla ilgilenmesi yetmektedir. Allah-u Teâlâ buyuruyor ki:

“Benim için birbirini sevenler nerede? Gölgemden başka gölge bulunmayan bugün onları ben gölgeleyeceğim”^{21[21]}

Şiddet, korku ve dehşet gününde Allah için birbirlerini sevenlerin layık olduğu mükafat gerçekten ne güzeldir. Çünkü çıkar ve tamahların dolu olduğu bir dünyada sırf Allah için sevmek, ulaşılması zor bir mertebedir.

^{19[19]} Buhari, Müslim.

^{20[20]} Buhari, Müslim.

^{21[21]} Müslim.

Bu mertebeye ise ancak, Allah rızası yanında dünya hayatına önem vermemiş, ruhları yücelmiş ve nefisleri arınmış kimseler çıkabilir. Böyle bir sevgi, insanı Allah'ın seveceği bir mertebeye çıkarır. Bu yüksek aydınlık mertebede Rasulullah (sav), bu sevginin yol açacağı tesiri bildiği için, insanlar arasında sevginin yayılması için bunun açığa vurulmasını emretmiştir.

3. Kardeşlerine Küsmez,Onları Terketmez

Bir müslüman sevgi, şefkat ve tevhid dini olan İslam'ın buğz, aydınlık ve küsmeyi yasakladığını ve birbirlerini içtenlikle sevenlerin bazı fitne ve hatalar sonucunda birbirlerinden ayırlamaları gerektiğini bilir. Çünkü Allah için sevmeye bağı, birinin yapabileceği bir hata ile hemen kopmayacak sağlam bir bağıdır. Bunun için Rasullullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Birinin işleyeceği ilk hatanın ayırdığı iki kimse Allah için veya İslâm için birbirlerini sevmemişlerdir.”^{22[22]}

Bununla beraber İslâm insan fitratını da dikkate alarak, kızgınlık ve zayıflık anındaki duygu ve düşüncelerinin değişebileceğini hesaba katmış, öfke ve kızgınlığının dinmesi için ona belli bir süre tanımıştır. Fakat bu süre geçtikten sonra her ikisinin de barışmaya yanaşmamasını yasaklamıştır. Peygamberimiz (s.a.v.)'in bu konudaki sözleri son derece açıktır. Allah'ın Resul'ü şöyle buyurmaktadır:

“Müslümanın müslüman kardeşiyle üç günden fazla dargın kalması helal olmaz...”^{23[23]}

Ebu Hureyre'den rivayet edilen başka bir hadis-i şerif şöyledir:

“Bir kimsenin bir mü'minle üç günden fazla dargın kalması olmaz. Üç gün geçtikten sonra onu bulsun ve ona selam versin. Eğer selamı alınırsa ikisi de ecirde ortaktırlar. Eğer selamı alınmazsa selam veren ayrılık günahından kurtulmuş olur.”^{24[24]}

Dargınlık süresinin uzaması halinde ikisinin de günahının artacağına dair hadis-i şerif de şu şekildedir:

“Kardeşiyle bir sene dargın kalan, onu öldürmüş gibi günahkârdır.”^{25[25]}

İslâm, nefislerin terbiyesinde karşılıklı sevmeye, yakınlaşmaya ve ülfete çok önem vermiştir. Bu bakımdan buğz, hased ve dargınlığın gerçek müslümanın hayatında yeri yoktur. Bütününü sevgi, şefkat ve kardeşlik dolu peygamber tavsiyeleri gözler önünde iken, bu gibi güzel olmayan sıfatlara bir müslüman hayatında nasıl yer verebilir? İlgili hadis-i şeriflerden başka örnekler ise şöyledir:

^{22[22]} Buhari.

^{23[23]} Buhari, Müslim.

^{24[24]} Buhari.

^{25[25]} Buhari.

“Birbirinizle alakayı koparmayınız, birbirinize küsmeyiniz, birbirinize buğz etmeyiniz, birbirinize hased etmeyiniz. Size emredildiği şekilde kardeş olunuz.”^{26[26]}

“Müslüman müslümanın kardeşidir. O’na zulmetmez, ondan yardımını esirgemez ve onu küçük görmez. Takva işte buradadır (Üç defa göğsünü işaret eder). Kişiye şer olarak müslüman kardeşini küçük görmesi yeter. Müslümanın müslümana kanı, malı ve namusu haramdır.”^{27[27]}

4. Hoşgörülü ve Affedicidir

Gerçek Müslüman kardeşine kızsda dahi kızgınlığını gizlemeyi, onu affetmeyi aşağılık ve ar olarak görmediği gibi, bilakis kendisini Allah’a yaklaştıracak bir ihsan olarak değerlendirir. Bu konuda Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyrulur:

“... Öfkelerini yenerler, insanların kusurlarını affederler, Allah iyilik yapanları sever.” (Âl-i İmran: 3/134)

Bu dinin emirlerini nefesine sindirmiş müslüman kin tutmaz. Öfkesini yendiğinde karşısındakini affeder ve böylece ayette zikri geçen muhsinler zümresinde iyilik yapanlardan olur. Müslüman, kardeşini affederek ona yöneliyorsa, aslında kardeşine karşı alçak gönüllülük yapıyor ve Allah için affediyor demektir. Çünkü Resulullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor:

“Affeden kula Allah şereften başka birşey arttırmaz. Allah için alçak gönüllülük yapmamış hiçbir kimse yoktur ki, Allah onun mertebesini yükseltmesin.”^{28[28]}

Bu “şeref” ve “yükseklik”, kula Allah’ın verdiği iki mükafattır. Bu iki vasfın kendinde toplandığı müslüman, Allah’ın sevdiği muhsin kullardan ve insanların da sevdiği örnek insanlardan olur. İnce ruhlu müslümanın kalbinde kine yer yoktur. Dinini anlamış ve dininin nasları kalbinin derinliklerine nüfuz etmiş bir müslüman, affetmenin ve Allah’ın bağışlanması için kalp temizliğinin kıymetini idrak eder. Rasulullah (s.a.v.) bu hususu şöyle açıklamaktadır:

“Üç günah dışındaki günahları Allah, dilediği kimseye bağışlar: Allah’a şirk koşmadan ölen, sihirbazlara uyan bir sihirbaz olmayan ve bir kardeşine kin tutmamış olan.”

5. Güler yüzlüdür

Bütün bunlardan sonra müslümanın temiz kalpli, güler yüzlü, yumuşak sözlü, tatlı dilli olması gerekir. Resulullah’ın şu hadis-i şerifi konumuza ışık tutmaktadır:

^{26[26]} Müslim.

^{27[27]} Müslim.

^{28[28]} Müslim.

“Kardeşini güler yüzle karşıla, iyiliğini bile küçük görme.”^{29[29]}

Güler yüzlülük İslâm’ın teşvik ettiği güzel bir ahlaktır. İslâm, güler yüzlülüğü sahibine ecir kazandıran salih amellerden saymıştır. Çünkü güler yüzlülük temiz ve saf bir kalbin aynasıdır. Bu saflık ise İslâm’ın, müslümanların dış görünüşünde aradığı bir özelliktir. Bundan ötürü Resulullah:

“Kardeşinin yüzüne tebessüm sadakadır.” buyurmuştur.^{30[30]}

Hız. Ali (r.a.)’ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte ise şöyle buyrulmaktadır.

“İki müslüman bir araya gelir ve birbirlerinin hatırlarını sorarlarsa Allah onların en güler yüzlüsünü bağışlar.”

İslâm selâmın, musâfahanın ve birbirleriyle karşılaşan müslümanların kucaklaşmalarının yaygınlaştırılmasını teşvik etmiştir ki, kalpler arasındaki sevgi bağları devam etsin, mü’minler arasındaki kardeşlik hisleri artsın, artan bu sevgi ve kardeşlik bağı bütün müslümanları kucaklasın, sarsın.

6. Nasihat Eder

Müslüman; müslümanların idarecisi ve bütün müslümanlar için nasihat edicidir. Müslim’in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Nebi (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır:

“Din nasihattir.”

Kimin için? dedik. O:

“Allah için, kitabı için, Resul’ü için, müslümanların imamları ve hepsi için.” buyurdu.

Nasihat, ilk müslümanların Resulullah’a biat ettikleri temel kaidelerden biridir. Bunun Cerir b. Abdullah (r.a.)’ın şu sözü doğrulamaktadır:

“Rasulullah (s.a.v.)’e namaz kılmaya, zekat vermeye ve her müslümana nasihat etmek üzere biat ettim.”^{31[31]}

Yukarıda zikredilen hadis-i şeriflerde Resulullah’ın dini “nasihat” olarak tarif ettiği açıkça görülmekte; nasihatın dinin esaslarından olduğuna, kişinin nasihatsız imanının tam olmayacağı ve ahlakının güzelleşemeyeceğine işaret edilmektedir.

7. İyilik ve Vefakârlık Müslümanın Tabii Halidir

İslâm, müslüman gençlere iyilik ve vefa duyguları vererek yetiştirmeyi hedeflemiştir. Tarihimiz iyilik ve vefanın en iyi örnekleriyle doludur. Selef-i salihîn bütün davranış ve ahlaklarıyla gerçekten insanlar arasından çıkarılmış en hayırlı ümmettir. Resulullah (s.a.v.), fırsat buldukça

^{29[29]} Müslim.

^{30[30]} Tirmizi.

^{31[31]} Buhari, Müslim.

müslümanların kalplerine vefa ve iyilik filizleri dikmek suretiyle onların ahlaklarını güzelleştirdi. Bir gün, Beni Seleme'den bir adam gelerek şöyle dedi:

– Ya Rasulullah! Annem ve babam öldükten sonra onlara yapacağım bir iyilik var mıdır? Peygamberimiz buyurdular ki:

“Onlara dua edip onlar için istiğfarda bulunmak, vasiyetlerini yerine getirmek, onlar vasıtasıyla akrabaları olanlara iyilik etmek ve onların arkadaşlarına ikramda bulunmak.”^{32[32]}

8. Kardeşlerine Karşı Yumuşaktır

İslâm'ın hükümlerine uyan bir müslüman, kardeşleriyle iyi geçimli, onlara karşı yumuşak ve sevilen biridir. Bu, dininin teşvik ettiği üstün ahlaktan kaynaklanmaktadır. Allah-u Teala (c.c.), mü'minleri şöyle tanıtır:

“İnananlara karşı alçak gönüllü, inkârcılara karşı şiddetlidir.”

Ayrıca Peygamber efendimizin öğüdü de müslümana yumuşaklığı sevdirmektedir. O şöyle buyurur:

“Yumuşaklık, bulunduğu herşeyi süsler. Yumuşaklığın bulunmadığı herşey kusurludur.”^{33[33]}

9. Gıybet Etmez, Kardeşlerini Çekiştirmez

Müslüman, kardeşlerinin arkasından konuşarak gıybet etmez. Çünkü gıybetin Kur'ân-ı Kerîm ile haram olduğunu bilir:

“Kimse kimseyi çekiştirmesin, hangi biriniz ölü kardeşinizin etini yemekten hoşlanır? Ondan tiksiniyorsunuz. Allah'dan sakının. Allah tevbeleri daima kabul edendir, acıyandır.” (Hucurat: 49/13)

İslâm edebiyatı edeplenmiş bir müslüman, Kur'an-ı Kerim'in belirlediği bu duruma düşmekten sakınır ve tüyleri ürperir. Bir müslümanın ölü kardeşinin etini yemesi... Onun bulunmadığı zaman aleyhinde konuşacağı kelimelerle onun etini yemiş olmak... Müslüman bu durumdan kaçınır ve gıybet ayetinden hemen sonra gelen takvaya yönelerek geri dönüşü olmayan bir tevbeyle Allah'a sığınır. Diline hâkim olur ve kardeşlerini sadece hayırla anar ve Rasulullah (s.a.v.)'in şu hadis-i şerifini hatırlar:

“Gıybetin ne olduğunu biliyor musunuz?”

– Allah ve Resulü daha iyi bilir, dediler. Bunun üzerine Rasulullah şöyle buyurdu:

“Kardeşini hoşlanmadığı bir şeyle arkasından anmandır.”

– Söylediğim şey kardeşimde varsa? denildiğinde, bu sefer:

^{32[32]} Ebu Davud.

^{33[33]} Müslim.

“Söylediğin şey onda varsa gıybet etmiş olursun, onda yoksa iftira etmiş olursun.”^{34[34]}

10. Haset Etmez

Müslümana yakışmayan sıfatlardan biri de hasettir. Resulullah hasetten müslümanları sakındırarak şöyle buyurmuştur:

“Hasetten sakının! Çünkü haset, ateşin odunu yemesi gibi iyilikleri yer bitirir.”^{35[35]}

Nefsin hile, haset, ihanet ve düşmanlıklardan temiz olması müslümanın sıfatlarındandır. Bu temizlik müslümanı cennete kavuşturur. Bu sıfatları taşıyanlar geceyi ibadet, gündüzü oruçla geçirmeseler bile bu özellikleri sayesinde cennete gireceklerdir. Enes b. Malik’ten rivayet edilen bir hadis-i şerif şöyledir: Resulullah (s.a.v.) ile oturuyorduk. Buyurdu ki:

“Şimdi size cennet ehlinden biri gelecektir.”

“Biraz sonra Ensar’dan biri çıkageldi. Sakalından abdest suyu damlıyordu. Ertesi gün Nebi (s.a.v.) aynı sözü söyledi ve yine o adam aynı şekilde çıkageldi. Üçüncü gün yine. Nebi kalkınca, Abdullah b.Amr. b. As (ra), o adamı takip etmiş ve üç gün süreyle evinde misafir kalmıştı. Bu süre zarfında adamın, sabah namazı için kalktığının dışında birşey görmemişti. Meraklanıp adama, Peygamberimizin kendisi cennet ehli olarak tanıttığını, bu mertebeye nasıl ulaştığını sordu. Adam:

“Ben müslümanların hiçbirini aldatmayı düşünmem. Allah’ın verdiği bir iyilik için hiç kimseye haset etmem” dedi.^{36[36]}

11. Münakaşa ve Rahatsız Edici Şakalardan Çekinir, Sözünde Durur

Ahlâk sahibi bir müslümanın önemli özelliklerinden birisi de kardeşleriyle gereksiz münakaşalara girmemesi, onlara sert davranmaması ve rahatsız edici şakalar yapmamasıdır. Bu konuda Resulullah şöyle buyurur:

“Kardeşinle mücadele etme, şakada iftira etme ve yerine getiremeyeceğin vaadde bulunma.”^{37[37]}

Çünkü gereksiz mücadele ve tartışma bir fayda getirmediği gibi, rahatsız edici şakalar da çoğu kez nefrete yol açar. Resulullah şaka yapardı, ancak şakasında sadece gerçeği söylerdi. Sahabe de O’nun yolundan yürümüşlerdir.

^{34[34]} Müslim.

^{35[35]} Ebu Davud.

^{36[36]} İmam Ahmed, Nesâî.

^{37[37]} Buhari.

12. Doğrudur, Hile Yapmaz, Aldatmaz, İhanet Etmez

Müslüman bütün kardeşlerine karşı doğrudur. Çünkü aldığı İslâm terbiyesi ona doğruluğun bütün faziletlerin başı olduğunu öğretmiştir. Doğruluk, sahibini cennete götürüp iyiliğe sevkeder. Yalan ise ateşe sürükleyip isyana götürür. Rasulullah (s.a.v.) bu gerçeği şöyle dile getirmiştir:

“Şüphesiz doğruluk iyiliğe götürür. İyilik de cennete götürür. İnsan doğru söyledikçe Allah katında sıddık olarak yazılır. Yalan ise Allah’ın emrinden çıkmaya götürür. Allah’ın emrinden çıkmak ise ateşe götürür. İnsan yalan söyledikçe Allah katında kezzâb (yalancı) olarak yazılır.”^{38[38]}

Bu seviyeye ulaşan bir müslüman hile yapmaz, aldatmaz ve ihanet etmez. Çünkü doğruluğun gereği duruluk, insaf ve vefakârlıktır. Müslim’in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurur:

“Bize silah çeken bizden değildir, bize hile yapan bizden değildir.”

İslâm toplumu, sevgi ve nasihatın hâkim olduğu ve fertlerine iyilik, doğruluk ve vefanın egemen bulunduğu bir yapıdır. Müslümanlar, doğruluk ve iyilikte birbiriyle yarışır, hileden ise şiddetle kaçınırlar. Rasulullah (s.a.v.), şöyle buyurmaktadır:

“Üç kişinin kıyamet günü hasımları benim: Söz verip sözünde durmayan, hür bir insanı satıp parasını yiyen ve bir işçi kiralayıp çalıştırdıktan sonra ücretini vermeyen.”

Başka bir hadis-i şerifte de şu şekilde buyurur:

“Dört şey vardır ki, bunların kendinde bulunduğu kimse katıksız münafıktır. Kendine emanet verilince ihanet eden, konuşunca yalan söyleyen, söz verince sözünde durmayan, tartışınca haddi aşan.”^{39[39]}

13. Cömerttir

Müslüman kardeşlerine karşı son derece cömerttir. Ancak o, malını cömertlik adı altında saçıp savurmaz. Cömertlik, İslâm ahlakının önemli bir bölümüdür. Sahibini güzelleştirir, yükseltir, insanlara sevdirep yaklaştırır. Mesela, bir yemek münasebetiyle yapılan buluşmalar, kardeş ve arkadaşlar arasındaki sevgi bağlarını kuvvetlendirir. İslâm, müslümanların devamlı bir araya gelmelerini teşvik ettiği gibi, aralarındaki kardeşlik bağını kuvvetlendirecek cömertliği de teşvik etmiştir. Hatta cömertlik ve kardeşlere tasadduk onların aslî meziyetlerinden olmuştur. Çünkü İslâm, müslümanın davetine icabeti farz kılmıştır. Bu sıfat, sahabe nefislerinde iyice yerleşmişti. Cömert olmak

^{38[38]} Buhari.

^{39[39]} Buhari, Müslim.

onlar için salih amellerin en sevimlilerinden biri olmuştu. Sahabe birbirlerinin davetine icabet eder, bu hususta gevşek davranmayı ve davete gitmemeyi günah addederlerdi.

14. Kardeşlerine Dua Eder

Kendisi için sevdiğini kardeşi için de seven bir müslüman, kardeşinin arkasından dua etmeyi ihmal etmez. Bu dua'da kalbinin ona olan sadakati ve muhabbeti, ruhunun ona karşı berraklığı ortaya çıkar. Ona hayır dua'da bulunması sevgisinin kuvvetlendiğini ve kalbindeki kardeşlik bağının güçlendiğini gösterir. Müslüman, bu sıcak duanın, kabul edilme derecesi bakımından, duaların en süratlisi olduğunu bilir. Çünkü dua ihlas, sadakat ve gönül saflığı içinde yapılmaktadır. Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurur:

“Kabul (edilmesi açısından) duaların en süratlisi insanın başka birine onun arkasından yaptığı duadır.”^{40[40]}

Resulullah, umre için izin istemeye gelen Hz. Ömer'den, kendisi için dua etmesini istemişti. Hz. Ömer şöyle anlatıyor.

“Nebi (s.a.v.)’den umre için izin istemiştım. İzin verdi ve şöyle buyurdu: *“Bizi duandan unutma ey kardeşim.”* Bir söz söyledi ki dünyayı verseler o kadar sevinmezdim.”^{41[41]}

Resulullah, ashabına kardeşlik ruhunu aşıyor, onlara duygularına da değer vermelerini öğretiyordu. Her münasebette onlara kardeşliğin anlamını duyuruyordu ki, müslümanların hislerinde gözü kör eden, kalbi ve gönlü paslandıran bencillığe yer kalmasın.

15. Merhametlidir

Dininin emirlerini iyi kavramış bir müslümanın kalbi, merhamet çağılayanıdır. O, sadece ailesi, akrabası ve çevresine merhametle yetinmez, merhameti bütün insanlığı kucaklar. Çünkü yerdeki merhametin gökteki merhamete sebep olacağını ve gökten rahmet damlalarının üzerine akacağını bilir. Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur.

“Sen yerdekilere merhamet et ki gökteki de sana rahmet etsin.”^{42[42]}

“İnsanlara acımayana Allah da acımaz.”^{43[43]}

Resulullah, acıma duygusu kendinde müşahhas hale gelmiş, gönlü merhametle dolu örnek bir insandı. Bir bedevi kendisine gelerek:

“Siz çocuklarınızı öper misiniz? Biz onları öpmeyiz,” dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz:

^{40[40]} Buhari.

^{41[41]} Tirmizi.

^{42[42]} Taberani.

^{43[43]} Tabarani.

“Allah senin kalbinden acıma duygusunu çıkarmışsa ben ne yapayım?” buyurmuştur.

16. Hayâhıdır, Ayıpları Örtür

İslâm müslümanların ayıp ve kusurlarını araştırmayı yasaklamıştır. Bu bakımdan müslüman fert, hayâ sahibidir, kardeşinin ayıbını örter. Allahû Teâlâ: *“Birbirinizin ayıbını araştırmayın.”* buyurmaktadır. Peygamberimiz de:

“Bir kimse bir kardeşinin dünyada iken ayıbını örterse, Allah’da kıyamet günü onun ayıbını örter.”^{44[44]} buyurmaktadır.

Ebu Hureyre (r.a.)’ın şöyle dediği rivayet olunur.

Bir bedevi mescide küçük abdestini bozdu. Oradakiler onu engellemek için kalktılar. Nebi (s.a.v.) buyurdu ki:

“Bırakın onu, bevelinin üzerine bir kova su dökün. Sizler ancak kolaylaştırıcı olarak gönderildiniz, zorlaştırıcı olarak değil.”^{45[45]}

Müslüman kardeşinin ayıbını araştırmak zaaf ve kusurlu anlarını gözetlemek, ona eziyet verir ve onu rahatsız eder. Resulullah (s.a.v.), insanların namusuna dil uzatmanın ve kusurlarını araştırmanın tehlikesine dikkati çekerek, başkasının ayıbını örtmeyi basit görenleri kusurlarının açığa çıkacağını ve kendi evinde (eş ve çocuklarına karşı) rezil olacağı yolunda tehdit etmektedir.

“Allah’ın kullarını rahatsız etmeyin. Onları ayıplamayın ve ayıplarını araştırmayın. Çünkü kim müslüman kardeşinin ayıbını araştırırsa Allah onun ayıbını talep eder ve onu kendi evinde rezil eder.”^{46[46]}

17. Fedakârdır

Şuurlu bir müslümanın güzel vasıflarından birisi de fedakâr olmaktır. Bir müslümanın fedakâr olması demek onun malını, zamanını, güç ve kuvvetini gerektiği zaman Allah yolunda feda etmesi demektir. Bu zaviyeden bakıldığında en fedakâr insanların sahabiler olduğu görülecektir. Onlar mal, can ve nefislerine hoş gelen şeylerin Allah yolunda feda edilmeden cennete girilemeyeceğini ve Allah’ın rızasına ulaşılmayacağını biliyorlardı. Hz. Ebubekir (r.a.)’ın Tebük seferi sırasında malının tamamını Allah için feda etmesini, buna karşılık yardıma malının yarısıyla katılan Hz. Ömer’in: “Ebubekir ile ne zaman hayır hususunda yarışmışsak mutlaka beni geçmiştir” diyerek onun fedakârlığını övdüğünü hepimiz biliriz.

^{44[44]} Müslim.

^{45[45]} Buhari.

^{46[46]} İmam Ahmed.

Fedakâr bir müslüman gece-gündüz, kar-kış, soğuk-sıcak demeden gerektiğinde kendi menfaatini de bir kenara bırakarak müslüman kardeşinin yardımına koşmalıdır. Onun problemini halletmek için bütün çaba ve gayretini sarfetmelidir. Bir iş yapılacağı zaman ilk önce o tâlib olmalı, herhangi bir vazife verileceği zaman hemen vazifeyi, o üzerine almalıdır. Müslüman kardeşlerinin yararına olacak bir işte, katiyyen tembellik ve uyuşukluk yapmamalı, asla geriden gelmeyi düşünmemelidir. Daima hareketli, canlı ve gayretli olmalı, arkadaşlarını da buna teşvik edip onlara örnek olmaya çalışmalıdır. Böylesine fedakâr müslümanlardan oluşan bir topluluk da fedakâr olur. Birlik ve beraberlik içinde, güç ve kuvvetlerini Allah'ın dininin hâkim kılınması yolunda harcarlar. Sayısı az ama, gerçekten fedakâr olan bir topluluk, tembel tembel oturan, fakat sayıları kabarık bir topluluktan daha büyük işler başarabilir.^{47[47]}

^{47[47]} Müslümanlar arası ilişkilerde ahlaki sorumluluk, birlik ve beraberlik (İrfan Vakfı yayınları).